

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 7.6.2016
COM(2016) 378 final

2016/0176 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkompetent anställning

{ SWD(2016) 193 final }

{ SWD(2016) 194 final }

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Detta förslag är ett led i EU:s insatser för att utveckla en övergripande migrationspolitik på grundval av artikel 79 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, i synnerhet en ny politik för laglig migration. Förslaget bidrar till EU:s tillväxtstrategi enligt målsättningarna i Europa 2020-strategin.¹ EU:s blåkortsdirektiv från 2009² skulle underlätta inresa och rörlighet för högkvalificerade arbetstagare från tredjeland och deras familjemedlemmar genom att harmonisera villkoren för inresa och vistelse i hela EU och införa en uppsättning rättigheter. Syftet var att öka EU:s förmåga att i konkurrens dra till sig högkompetenta arbetstagare från hela världen, för att därmed hantera arbetskrafts- och kompetensbrist på arbetsmarknaden i EU samt stärka EU:s konkurrenskraft och ekonomiska tillväxt. Direktivet från år 2009 har dock inte uppnått målen.

Det nuvarande blåkortsdirektivet har inbyggda svagheter såsom restriktiva tillträdesvillkor och mycket begränsat underlättande av rörligheten inom EU. I kombination med de många parallella regelverk, krav och förfaranden som används i EU:s olika medlemsstater för att reglera inresor för samma kategori högkompetenta arbetstagare har gjort blåkortet mindre attraktivt och använt. Detta är inte effektivt, eftersom fragmenteringen belastar arbetsgivare och enskilda sökande. Det är inte heller verkningsfullt, vilket yttrar sig i att få arbetstillstånd för högkompetent arbetskraft har utfärdats.

Därför har kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker uttryckt sin avsikt att avhjälpa bristerna i blåkortsdirektivet och väsentligt bredda förmågan att locka fler högkompetenta arbetstagare till EU³. I den europeiska migrationsagendan⁴ tillkännagavs en kommande översyn av blåkortsdirektivet som ett led i den nya politiken för laglig migration, för att på ett mer effektivt sätt locka begåvningar till Europa. I kommissionens arbetsprogram för 2016 sades att kommissionen *”för att tillgodose EU:s framtida demografiska behov och arbetskraftsbehov ska [...] lägga fram en ny modell för reguljär migration, bl.a. med förbättringar av blåkortsdirektivet”*. Det föreliggande förslaget är resultatet av denna översyn.

I meddelandet av den 6 april 2016⁵ betonades behovet av hållbara, insynsvänliga och tillgängliga lagliga vägar till Europa som ett led i en framgångsrik hantering av migrationen. Kommissionen upprepade sin avsikt att föreslå ändringar i blåkortsdirektivet i syfte att stärka dess roll som enda EU-övergripande inresesystem för högkompetenta arbetstagare. I de därpåföljande diskussionerna efterlyste Europaparlamentet nya lagliga inresevägar till Europa och uppmanade kommissionen att inta en ambitiös hållning i frågan. I sitt betänkande av den 23 mars 2016⁶ erinrade parlamentet om att översynen av blåkortsdirektivet bör vara både

¹ En genomgång finns på webbplatsen [Europa 2020 i korthet](#).

² Rådets direktiv 2009/50/EG av den 25 maj 2009 om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning (EUT L 155, 18.6.2009, s. 17).

³ [Jean-Claude Junckers politiska riktlinjer](#); [Prioriteringar för kommissionen](#); [Uppdragsbeskrivning till kommissionsledamot Dimitris Avramopoulos](#).

⁴ [Kommissionens meddelande av den 13 maj 2015, En europeisk migrationsagenda, COM\(2015\) 240 final](#).

⁵ [Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet och rådet: För en reform av det gemensamma asylsystemet och ökade möjligheter till laglig inresa till Europa COM\(2016\) 197 final](#).

⁶ [Betänkande om situationen i Medelhavet och behovet av ett helhetsgrepp på migration i EU, 23 mars 2016, \(2015/2095\(INI\)\)](#).

ambitiös och målinriktad, framför allt för att avlägsna dagens inkonsekvenser t.ex. i fråga om parallella nationella system.

EU möter redan strukturell kompetensbrist och obalans mellan utbud och efterfrågan i vissa branscher vilket skulle kunna begränsa tillväxten, produktiviteten och innovationen (t.ex. avseende hälsovård, IKT och ingenjörsvetenskap) och därmed sakta ner Europas fortsatta ekonomiska återhämtning och hämma dess konkurrenskraft. Aktivering, fortbildning och kompetenshöjning av den befintliga arbetskraften har viktiga roller att spela för att hantera sådana brister, i synnerhet i en tid av hög allmän arbetslöshet. Men sådana åtgärder kommer troligtvis inte att räcka för att fylla behoven helt och det kommer i vilket fall som helst att dröja innan åtgärderna får en faktisk påverkan på arbetsmarknaden och produktiviteten. I framtiden kommer strukturella utmaningar i EU:s ekonomier att fortsätta öka efterfrågan på sådan kompetens som inte är omedelbart tillgänglig på arbetsmarknaden, vilket kommer att förvärra kompetensbristen.

EU:s nuvarande system för invandring av högkompetenta arbetstagare är inte väl rustat för dagens och framtidens utmaningar. Det övergripande inflödet av högkompetenta tredjelandsmedborgare till de deltagande medlemsstaterna⁷ uppgick för både blåkort och nationella system år 2012 till 23 419 personer, år 2013 till 34 904 personer och år 2014 till 38 774 personer⁸. Dessa siffror är i jämförelse med de väntade behoven av högkompetenta arbetstagare i vissa branscher klart otillräckliga för att komma åt den nuvarande och framtida bristen på arbetskraft och kompetens inom kompetenskrävande yrken i EU. Undersökningar av högutbildade potentiella migranternas avsikter visar att EU är en relativt attraktiv destination, men jämfört med andra utvecklade ekonomier är Europeiska unionen inte tillräckligt duktig på att faktiskt dra till sig fler högkompetenta arbetstagare och klarar inte att hålla kvar talanger som utbildats inom EU. Siffror visar att av alla migrerande tredjelandsmedborgare som anländer till OECD-länderna väljer 48 % av de lågkvalificerade tredjelandsmedborgarna och 31% av de högkvalificerade ett EU-land⁹.

Det här förslaget ersätter det befintliga blåkortsdirektivet (2009/50/EG) och syftar till att förbättra EU:s möjligheter att dra till sig och behålla högkompetenta tredjelandsmedborgare samt öka deras möjlighet att röra sig och byta jobb i olika medlemsstater. Syftet är att öka EU:s möjligheter att effektivt och snabbt bemöta befintliga och nya behov av högkompetenta tredjelandsmedborgare, kompensera kompetensbrist, öka den ekonomiska invandringens bidrag till EU:s konkurrenskraft och ekonomi samt hantera följderna av en åldrande befolkning.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

I den europeiska migrationsagendan bekräftades behovet att använda blåkortet för att inrätta ett EU-övergripande attraktivt system för högkompetenta tredjelandsmedborgare. I meddelandet av den 6 april 2016 angavs vidare att detta skulle åstadkommas genom en harmoniserad gemensam hållning inom EU som bland annat skulle omfatta mer flexibla

⁷ Storbritannien, Irland och Danmark deltar inte i direktivet, i enlighet med de olika protokoll som fogats till fördragen.

⁸ Statistik från Eurostat. Nationella tillstånd för högkompetenta arbetstagare ökade från 19 755 tillstånd år 2012 till 21 940 tillstånd år 2013 samt 24 922 tillstånd år 2014, medan antalet utfärdade blåkort ökade från 3 664 kort år 2012 till 12 964 år 2013 och 13 852 kort år 2014.

⁹ Senne, J.-N. and David, A., 'General Context and Contribution of Labour Migration in Europe', OECD 2016, forthcoming.

inresevillkor, förbättrade inreseförfaranden och utökade rättigheter, däribland rörlighet inom EU.

Det föreliggande förslaget kompletterar andra instrument som antagits i fråga om laglig migration. Direktivet kompletterar i synnerhet direktivet om företagsintern förflyttning av personal¹⁰, som ska underlätta inresa och rörlighet inom i EU för högkompetenta arbetstagare (chefer och specialister) som är anställda av företag utanför EU och tillfälligt utstationeras vid dotterbolag med säte inom EU. Det kompletterar även direktiv (EU) 2016/801, som reglerar inresa och rättigheter för studerande och forskare, samt till exempel praktikanter och volontärer i europeisk volontärstjänst. Förslaget kompletterar och innehåller undantag från rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003, som fastställer på vilka villkor rätten till familjeåterförening kan åberopas, och direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003, som gäller varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning. Det föreliggande förslaget går längre än dessa direktiv eftersom det innehåller mer gynnsamma villkor för familjeåterförening och underlättar tillträdet till en ställning som varaktigt bosatt. Förslaget kompletterar även direktiv 2011/95/EU (kvalifikationsdirektivet)¹¹, eftersom tillämpningsområdet utvidgas till att även omfatta högkompetenta personer som beviljats internationellt skydd. De kommer att kunna arbeta i medlemsstaterna i enlighet med sin kompetens och utbildning och därmed råda bot på arbetskraftsbrist i vissa regioner. På så sätt kan de bli aktiva på arbetsmarknaden även när det inte finns några lediga tjänster inom deras specialområde i den medlemsstat som beviljat skyddet.

Detta förslag är förenligt med handlingsplanen för integration av tredjelandsmedborgare¹² och ger en gemensam politisk ram som kan hjälpa medlemsstaterna att vidareutveckla och stärka sin nationella politik för integration av tredjelandsmedborgare, däribland högkompetenta personer.

Hur uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare ska utformas fastställs i förordning (EG) nr 1030/2002 och är tillämplig på detta förslag.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Förslaget syftar till att inrätta ett attraktivt system inom hela EU för högkompetenta arbetstagare i enlighet med EU:s politik för att fördjupa och förbättra den inre marknaden.¹³ En politik som ska locka högkompetenta arbetstagare är även förenlig med den politik som syftar till att underlätta unionsmedborgarnas rörlighet inom EU i enlighet med förordning nr 492/2011¹⁴, förordning 2016/589 (Euresförordningen)¹⁵ och det kommande paketet för arbetskraftens rörlighet när det gäller samordning av de sociala trygghetssystemen. Förslaget

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/66/EU av den 15 maj 2014 om villkor för inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare inom ramen för företagsintern förflyttning av personal (EUT L 157, 27.5.2014, s. 1).

¹¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (omarbetning) (EUT L 337, 20.12.2011, s. 9).

¹² [COM\(2016\)377 final](#).

¹³ Meddelande av den 28 oktober 2015, Att förbättra den inre marknaden, [COM\(2015\) 550 final](#).

¹⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen (EUT L 141, 27.5.2011, s. 1).

¹⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/589 av den 13 april 2016 om ett europeiskt nätverk för arbetsförmedlingar (Eures), om arbetstagares tillgång till rörlighetstjänster och om ytterligare integration av arbetsmarknaderna samt om ändring av förordningarna (EU) nr 492/2011 och (EU) nr 1296/2013 (EUT L 107, 22.04.2016, s. 1.).

kompletterar även insatserna för att höja och förbättra arbetstagarnas kompetens inom EU och underlätta erkännande av examensbevis för en bättre integration på arbetsmarknaden. En större begåvningsreserv främjar ekonomin inom hela EU och i fråga om högkompetenta arbetstagare väntas omlokaliseringseffekten bli låg. Den kommande nya kompetensagendan för Europa¹⁶ hanterar den övergripande frågan om erkännande av kvalifikationer och är därför även relevant för inresa av högkompetenta arbetstagare med hjälp av blåkort, eftersom dessa personer ofta möter hinder och höga kostnader för att få kvalifikationer som erhållits i tredjeland erkända. Alla dessa initiativ bidrar till EU:s tillväxtstrategi i enlighet med målsättningarna i Europa 2020-strategin.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Förslaget innehåller bestämmelser om tredjelandsmedborgares inresa och vistelse och om förfaranden för att utfärda de tillstånd som krävs för högkompetenta arbetstagare. Det reglerar även på vilka villkor tredjelandsmedborgare får vistas i en andra medlemsstat. Den rättsliga grunden är därmed artikel 79.2 a och b i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), jämförd med artikel 79.1 i samma fördrag.

Enligt protokoll 21 i bilaga till fördragen får Förenade kungariket och Irland, inom tre månader efter det att ett förslag eller initiativ har lagts fram eller när som helst efter antagandet, underrätta rådet om att de önskar delta i antagandet och tillämpningen av sådana föreslagna åtgärder. Ingen av dessa medlemsstater har utövat sin rätt att ansluta sig till blåkortsdirektivet. I enlighet med protokoll 22 till fördragen deltar Danmark inte i antagandet av åtgärder som bygger på denna artikel¹⁷.

Mottagandet av ekonomiska migranter är en delad behörighet mellan EU och dess medlemsstater. Eventuella åtgärder som föreslås i fråga om laglig migration ”ska inte inverka på medlemsstaternas rätt att bestämma hur många tredjelandsmedborgare som får beviljas inresa från ett tredjeland till deras territorium för att där söka sysselsättning som arbetstagare eller egenföretagare” (artikel 79.5 i EUF-fördraget).

• Subsidiaritet

Den utmaning som består i att kunna locka till sig och behålla begåvningar från länder utanför EU har ökat i omfattning för alla medlemsstater. Alla medlemsstater skulle kunna fortsätta att ha egna nationella system för högkompetenta arbetstagare, men detta skulle inte öka EU:s attraktionskraft på ett övergripande sätt. I synnerhet när EU jämförs med andra destinationer som har ett mer samordnat tillvägagångssätt visar det sig att medlemsstater som agerar själva, i synnerhet små medlemsstater, inte är rustade för den internationella konkurrensen om högkompetenta arbetstagare.

Dagens splittrade situation med olika och parallella nationella bestämmelser i olika medlemsländer för samma kategorier av tredjelandsmedborgare är varken effektiv eller verkningsfull för någon av de berörda parterna. Sökande och arbetsgivare måste hantera ett komplicerat regelverk som skapar kostnader och administrativa bördor, vilket i synnerhet drabbar små och medelstora företag. Det skulle vara lättare och mer kostnadseffektivt om

¹⁶ COM(2016) 381 final.

¹⁷ Förenade kungariket, Irland och Danmark är inte bundna av direktiv 2009/50/EG.

medlemsstaternas myndigheter tillämpade ett enda, klart och tydligt regelverk för att pröva tredjelandsmedborgares ansökningar om rätt att vistas och arbeta på territoriet.

Om EU talar med en röst i förhållande till omvärlden kan detta skapa stordriftsfördelar och ge unionen möjligheter att bättre konkurrera med andra viktiga destinationsorter om det begränsade utbudet på högkompetenta arbetstagare. Det föreliggande förslaget syftar till att öka EU:s övergripande attraktionskraft genom att tillhandahålla ett enda, insynsvänligt, flexibelt och enhetligt system för högkompetenta arbetstagare inom hela EU. Det ger högkompetenta arbetstagare en klar och tydlig signal om att EU välkomnar dem och erbjuder tydliga och snabba inreseförfaranden i kombination med lockande bosättningsvillkor för dem och deras familjemedlemmar.

Det är vidare endast åtgärder på EU-nivå som ger högkompetenta arbetstagare möjligheten att på ett enkelt sätt flytta, arbeta och vistas i flera olika EU-medlemsstater. Fri rörlighet inom EU gör det möjligt att bättre motsvara efterfrågan på högkompetenta arbetstagare och avhjälpa kompetensbrister. Nationella system kan däremot på grund av sin inneboende natur inte erbjuda samma möjligheter att på ett enkelt sätt flytta från en medlemsstat till en annan beroende på arbetskraftsbrist eller arbetsmöjligheter.

Även inom ramen för ett mer harmoniserat EU-system och efter avskaffande av parallella nationella system kommer medlemsstaterna att behålla inflytandet över vissa frågor, till exempel deras rätt enligt Euratomfördraget att själva bestämma hur många arbetssökande tredjelandsmedborgare de vill ta emot på sitt territorium. Medlemsstaterna kommer även att ha möjlighet att göra arbetsmarknadstest i situationer där arbetsmarknaden i landet är utsatt för allvarliga störningar, till exempel hög arbetslöshet i ett givet yrke eller en given sektor. Medlemsstaterna kommer vidare att själva kunna kontrollera nivån på lönetröskeln, som ska beräknas på ett nationellt lönegenomsnitt – även om den kommer att harmoniseras med en minimi- och maximigräns. Medlemsstaterna kommer även att kunna kontrollera i vilka bristyrken den lägre lönetröskeln ska tillämpas.

Med hänsyn till det ovanstående följer förslaget subsidiaritetsprincipen.

- **Proportionalitetsprincipen**

Detta förslag gäller sådana inresevillkor, förfaranden och rättigheter för högkompetenta tredjelandsmedborgare som ingår i den gemensamma migrationspolitiken enligt artikel 79 i EUF-fördraget. Det finns redan EU-övergripande bestämmelser om denna typ av tredjelandsmedborgare, parallellt med nationella bestämmelser, men de bör ändras för att komma tillrätta med de kartlagda problemen och till fullo uppnå direktivets målsättningar, medan innehållet och utformningen av unionsåtgärderna bör begränsas till det som krävs för att uppnå målen.

Förslaget ger balans mellan dels utökade rättigheter såsom rörlighet inom EU tack vare ökad harmonisering, dels ett mer inkluderande system som ytterligare underlättar inträdesvillkoren (bland annat tack vare lägre lönetrösklar som därmed utvidgar målgruppen) och slutligen ger medlemsstaterna viss flexibilitet att anpassa sina system till den nationella situationen.

Den tillkommande administrativa bördan på medlemsstaterna i fråga om ändringar av lagstiftning och ökat samarbete är måttlig eftersom systemet med blåkort redan finns och fördelarna uppväger nackdelarna.

- **Val av instrument**

Det instrument som valts är ett direktiv som ska upphäva och ersätta det nuvarande blåkortsdirektivet. Detta ger medlemsstaterna viss flexibilitet i fråga om genomförande och

tillämpning. Ett direktiv är bindande med avseende på de resultat som ska uppnås men ger medlemsstaterna handlingsfrihet i fråga om hur och med vilka metoder målen ska uppnås i det nationella rättssystemet och på ett allmänt plan. Det finns inget skäl att övergå från ett direktiv till en förordning med direkt tillämplighet.

Icke-bindande bestämmelser skulle få en alltför begränsad effekt eftersom intresserade sökande och företag då även fortsättningsvis skulle behöva bemästra en mängd olika inresebestämmelser.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Den första genomföranderapporten avseende blåkortsdirektivet¹⁸ lades fram i maj 2014 och bedömde i vilken mån nationell lagstiftning var förenlig med bestämmelserna i direktivet. I rapporten drogs slutsatsen att det finns stora variationer mellan medlemsstaterna i fråga om hur många blåkort som utfärdats, beroende på vilka val som gjorts. Medlemsstaterna tillämpar och marknadsför blåkortet på mycket olika sätt och favoriserar i vissa fall sina egna parallella nationella system. Det nuvarande blåkortsdirektivet innehåller endast miniminormer och lämnar stort spelrum för medlemsstaterna genom många fakultativa bestämmelser och hänvisningar till nationell lagstiftning. Rapporten drog även slutsatsen att det finns ett antal brister i genomförandet och att medlemsstaterna inte har respekterat sin rapporteringsskyldighet enligt direktivet. Dessa frågor diskuterades med medlemsstaterna i nätverket för nationella kontaktpunkter och i möten med kontaktgruppen.

En ytterligare utvärdering som kommissionen gjorde 2015–2016 uppdaterade och fördjupade den första rapporten. Slutsatsen är att blåkortet i sin nuvarande utformning inte ger det förväntade mervärdet i förhållande till konkurrerande och kompletterande nationella system för högkompetenta arbetstagare.¹⁹

- **Samråd med berörda parter**

Mellan den 27 maj och den 30 september 2015 hölls ett elektroniskt offentligt samråd om blåkortet och EU:s politik för arbetskraftsmigration. Sammanlagt inkom 610 svar på enkäten och 15 skriftliga inlagor från en rad olika håll, som är representativa för de olika berörda aktörerna²⁰. Inlägg efterfrågades och inkom från unionsmedborgare, organisationer och tredjelandsmedborgare (bosatta både inom och utanför EU), arbetsgivare (multinationella företag samt små och medelstora företag), företagsamfund, privata arbetsorganisationer, offentliga arbetsorganisationer, fackföreningar, ministerier, regionala och lokala myndigheter, medarbetare, den akademiska världen, internationella organisationer, myndigheter och organisationer i ursprungsländerna, arbetsmarknadens parter och andra företrädare för det civila samhället. Olika bilaterala möten och gruppmöten har även anordnats med större medlemsstater, företrädare för näringslivet, yrkesutövare, arbetsmarknadens parter och internationella organisationer (däribland OECD, UNHCR och IOM). En särskild workshop anordnades nationellt med arbetsmarknadens parter den 3 december 2015 i samarbete med

¹⁸ Meddelande av den 22 maj 2014 om genomförandet av direktiv 2009/50/EG, [COM\(2014\) 287 final](#).

¹⁹ Se bilaga 5 i den bifogade konsekvensbedömningen.

²⁰ Resultat och bidrag finns [online](#).

Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs observationsgrupp för arbetsmarknaden samt den permanenta studiegruppen för invandring och integration. Flera andra samråd med aktörer anordnades av en extern uppdragstagare med vissa utvalda nationella myndigheter, arbetsgivarorganisationer, fackföreningar och organisationer i tredjeland.

Resultaten har beaktats under hela genomgången på det sätt som förklaras i konsekvensbedömningen.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen inrättade en expertgrupp om ekonomisk migration²¹ för att följa den framtida politiska utvecklingen i fråga om ekonomisk migration. Under det första mötet i expertgruppen den 25 mars 2015 diskuterade gruppen olika sätt att bättre hantera arbetskraftsmigration på EU-nivå och huvudföremålet för diskussionen var blåkortet. Vid expertgruppens andra möte den 7 december 2015 låg fokus på de olika politiska handlingsalternativen för ett omarbetat blåkortssystem²².

Därutöver hölls den 13 november 2015 ett möte med expertgruppen för högkompetenta migranter som är en undergrupp i det europeiska migrationsnätverket, tillsammans med experter från medlemsstaterna för en teknisk diskussion om blåkortet, de parallella nationella systemen för högkompetenta arbetstagare och hur systemen fungerar tillsammans.

- **Konsekvensbedömning**

När förslaget utarbetades undersöktes en rad olika politiska handlingsalternativ, varav vissa eliminerades redan i den första etappen av bedömningen, däribland förslag på att upphäva blåkortsdirektivet, införa ett poängbaserat system för intresseanmälningar eller utvidga tillämpningsområdet till att även omfatta internationella tjänsteleverantörer.

Alternativ

En mer ingående bedömning gjordes av följande alternativ:

0) Grundscenario

Dagens blåkort skulle fortsätta användas utan någon ändring av lagstiftningen. Den befintliga övervakningen och tillämpningen av gällande lagstiftning skulle fortsätta, liksom verksamheten för att förbättra ömsesidigt erkännande av utländska examina antingen mellan medlemsstaterna eller i samarbete med tredjeland genom utbyte av praxis och ytterligare riktlinjer för nationella myndigheter.

1) Utvidga tillämpningsområdet genom att göra systemet tillgängligt för en väsentligt bredare grupp arbetstagare, däribland (vissa) med måttlig kompetens

Detta alternativ skulle göra blåkort tillgängliga även för vissa måttligt kompetenta arbetstagare eftersom kraven på lön och kvalifikationer blir alternativa istället för kumulativa. Nivån på rättigheterna skulle inte förändras i någon större grad jämfört med dagens nivå.

²¹ Kommissionens register över expertgrupper: [E03253](#).

²² Uppgifter om medlemskap, mötesprotokoll och skriftliga inlagor från deltagare finns här: <http://ec.europa.eu/transparency/regexpert/index.cfm?do=groupDetail.groupDetail&groupID=3253>

2) Förändra inresevillkoren och rättigheterna utan att utvidga tillämpningsområdet utöver högkompetenta arbetstagare

Detta alternativ har tre underalternativ som anpassas efter olika målgrupper (en bredare eller en mer selektiv målgrupp) och har i stort sett samma omfattning och grundläggande ram som det nuvarande direktivet, men med samma lättnader som för alla underalternativ i fråga om villkor, förfaranden och rättigheter.

- 2a) Att göra blåkort tillgängliga för en bredare grupp högkompetenta arbetstagare

Detta underalternativ skulle öka antalet högkompetenta arbetstagare som skulle kunna få blåkort, underlätta inresan och utöka rättigheterna i fråga om bosättning och rörlighet. Medlemsstaterna skulle behålla en viss handlingsmarginal för att anpassa systemet nationellt, men de parallella nationella systemen skulle avskaffas.

- 2b) Att göra blåkort tillgängliga för att locka en selektiv målgrupp av de mest högkompetenta arbetstagarna

Detta alternativ skulle göra blåkortet till ett mycket selektivt verktyg för ytterst högkompetenta personer. Godtagbara arbetstagare skulle komma i åtnjutande av snabb och enkel inresa och omfattande rättigheter. Parallella nationella system skulle även fortsättningsvis vara tillåtna.

- 2c) Att skapa ett blåkortssystem i två nivåer som inriktas på olika kompetensnivåer för högkompetenta arbetstagare

Detta underalternativ kombinerar de tidigare nämnda underalternativen genom att skapa ett blåkort med två nivåer för olika kategorier av högkompetenta arbetstagare. Den första nivån omfattar en bred grupp högkompetenta arbetstagare och den andra nivån är mer selektiv men ger i utbyte snabbare ställning som varaktigt bosatt och ökad rörlighet inom EU. Parallella nationella system skulle avskaffas.

3) Ett enhetligt standardsystem för blåkort inom hela unionen

Denna politiska paketslösning består i att införa ett unionsövergripande standardsystem för blåkort som ska tillämpas i alla medlemsstater. Medlemsstaterna skulle inte få något utrymme att anpassa villkoren eller bestämmelserna om blåkortet till omständigheterna på den nationella arbetsmarknaden. Ett blåkort som utfärdats av en av medlemsstaterna skulle ömsesidigt erkännas av alla andra medlemsstater och ge rätt till oinskränkt rörlighet inom EU. Parallella nationella system skulle avskaffas.

Övergripande/parallella lagstiftningsalternativ

Ett antal övergripande lagstiftningsalternativ har också övervägts, samt ett alternativ som inte inbegriper lagstiftning. Dessa alternativ kan användas separat i grundscenariot eller tillsammans med något av lagstiftningspaketen.

a) Icke lagstiftningsåtgärder för att öka blåkortets effektivitet

Detta politiska handlingsalternativ syftar till att öka tillämpningen av blåkortet och det praktiska samarbetet mellan medlemsstaterna, och stärker marknadsföringen av blåkortet tack vare informationsutbyte, kampanjer och annan utannonsering. Förslaget omfattar praktiska

åtgärder för att lättare kunna använda blåkortet tack vare ett förbättrat ömsesidigt erkännande av utländska kvalifikationer och bättre matchning mellan kompetens och arbetstillfällen.

b) Lagstiftningsåtgärder för att utvidga systemet med blåkort till att även omfatta innovativa företagare

Detta alternativ utvidgar blåkortets tillämpningsområde från högkompetenta *arbetstagare* till innovativa egenföretagare (dvs personer som *arbetar för egen räkning*) med en separat uppsättning inresevillkor och rättigheter (däribland möjlighet till rörlighet inom EU) för denna kategori inom direktivet.

c) Lagstiftningsåtgärder för att utvidga systemet med blåkort till att även omfatta högkompetenta personer som beviljats internationellt skydd och asylsökande

Detta alternativ skulle ge även andra kategorier av migranter som söker eller beviljats internationellt skydd tillträde till blåkortet. Två huvudsakliga underkategorier och underalternativ förekommer: i) Ta med endast personer som beviljats internationellt skydd (flyktingar och subsidiärt skyddsbehövande) ii) Även inkludera asylsökande.

Rekommenderat alternativ

Efter att ha bedömt de olika alternativens konsekvenser, effektivitet och verkningsfullhet samt deras genomförbarhet är 2a) det rekommenderade alternativet i kombination med övergripande alternativ a) (icke-lagstiftningsåtgärder) och c) underalternativ i) (som innebär en begränsad utvidgning av tillämpningsområdet till att även omfatta personer som beviljats internationellt skydd). Det rekommenderade alternativet har därmed följande huvuddrag: det ändrar tillträdeskraven och gör blåkort tillgängliga för en bredare grupp högkompetenta arbetstagare. Det förbättrar de rättigheter som följer av blåkortet, däribland rörlighet inom EU och utvidgar inte tillämpningsområdet till andra än högkompetenta arbetstagare. Nationella system för tredjelandsmedborgare som omfattas av direktivets tillämpningsområde skulle inte längre vara tillåtna. Lagstiftningsåtgärderna skulle kompletteras av icke lagstiftningsåtgärder och eventuellt av att blåkortssystemet utvidgas till att även omfatta högkompetenta personer som beviljats internationellt skydd

Det rekommenderade alternativet är en gyllene medelväg mellan å ena sidan ett mycket inkluderande system som ger medlemsstaterna väsentlig handlingsfrihet att anpassa det till sina nationella situationer och har stor potential att ersätta parallella nationella system och å andra sidan ännu enklare förfaranden, fler rättigheter, ytterligare underlättande av rörlighet inom EU och omfattande harmonisering. Det rekommenderade alternativet ger därmed en god balans mellan (hög) verkningsfullhet och effektivitet samt positiva ekonomiska och samhälleliga följder. Det positiva inflytandet skulle stärkas ytterligare om alternativet kombinerades med icke-lagstiftningsåtgärder såsom aktiv marknadsföring av systemet och bättre matchning mellan arbetsgivare och potentiella migranter.

Alternativet beräknas leda till att minst 32 484 och högst 137 690 fler blåkort skulle utfärdas för högkompetenta arbetstagare (per år sammanlagt i de deltagande medlemsstaterna med viss variation beroende på vilken lönetröskel som fastställs i de olika medlemsstaterna). Detta skulle ge en beräknad positiv ekonomisk effekt på mellan 1,4 och 6,2 miljarder euro tack vare ytterligare högkompetenta arbetstagare som anländer till och arbetar inom EU. Ett sammantaget högre antal inresta högkompetenta arbetstagare och större möjligheter att hålla kvar unga talanger som utbildats i EU skulle skapa ett större rekryteringsunderlag av högkompetenta arbetstagare som arbetsgivarna skulle kunna utnyttja vid arbetskraftsbrist,

vilket i sin tur skulle få positiva effekter på tillväxten och konkurrenskraften i EU. Tillsammans med ökade möjligheter att byta yrke eller anställning samt större rörlighet inom EU skulle detta alternativ göra det lättare för små och medelstora företag att rekrytera, till lägre kostnader, och att fylla arbetskraftsbrister och öka sina tillväxtmöjligheter. Det skulle även positivt påverka företagens möjligheter att genomföra forskning och utveckling samt främja EU:s övergripande kapacitet till innovation, forskning och företagande. Alternativets goda effektivitet och verkningskraft skulle också minska de administrativa bördorna i samband med tillämpningen.

Även samhällskonsekvenserna skulle vara positiva eftersom unionsmedborgarna skulle gynnas av de positiva effekterna på den övergripande ekonomiska tillväxten tack vare att arbetskraftsbrist och kompetensbrist avhjälps, vilket indirekt skulle bidra till att stärka den kunskapsbaserade ekonomin och skapa arbetstillfällen i EU. Eftersom detta efterfrågebaserade och relativt selektiva system inriktas på högkompetenta arbetstagare och det finns lämpliga rättssäkerhetsgarantier väntas den potentiella omlokaliseringseffekten bli låg. Blåkortsinnehavare skulle gynnas genom de ökade rättigheterna i fråga om familjeåterförening, ställning som varaktigt bosatta och rörlighet inom EU. Positiva sociala verkningar väntas även på grund av att högkompetenta personer som beviljats internationellt skydd genom att erhålla blåkort skulle öka sin synlighet gentemot arbetsgivare i värdmedlemsstaten och få tillträde till arbetsmarknaden även i andra medlemsstater än den som beviljat skydd. Detta skulle underlätta deras deltagande på arbetsmarknaden och därmed främja integrationen och deras möjligheter att försörja sig själva.

Yttrande från nämnden för lagstiftningskontroll

Den 5 februari 2016 lämnades konsekvensbedömningen till nämnden för lagstiftningskontroll och ett möte hölls den 2 mars 2016. Nämnden avgav ett första (negativt) yttrande den 4 mars 2016. Konsekvensbedömningen lämnades ånyo in den 14 mars och ett andra (positivt) yttrande lämnades den 18 mars 2016. De huvudsakliga frågor som kunde förbättras enligt nämndens yttranden var följande, och dessa har beaktats på det sätt som beskrivs nedan:

a) Förtydliga problemet och dess EU-aspekt

Konsekvensbedömningen har stärkts genom en bättre analys av befintliga och framtida arbetskraftsbrister inom EU och hur de kan lösas effektivt av ett omarbetat blåkortssystem, och i synnerhet med hjälp av ökad rörlighet inom EU av högkompetenta tredjelandsmedborgare. Kopplingen mellan unionsmedborgarnas rörlighet inom EU och tredjelandsmedborgarnas rörlighet och i vilken grad de båda bidrar till att avhjälpa kompetens- och arbetskraftsbrister har också förtydligats. Fler siffror har tagits fram och ytterligare analyser har gjorts för att bättre påvisa behovet av åtgärder på EU-nivå för att locka högkompetenta tredjelandsmedborgare och det mervärde som åtgärder på EU-nivå har i jämförelse med nationella system. Kommissionen har sett över kopplingarna mellan blåkortssystemet och andra typer av migration, till exempel personer som beviljas internationellt skydd/asylsökande, tjänsteleverantörer och egenföretagare, liksom behovet av att eventuellt inkludera dessa kategorier i tillämpningsområdet.

b) Förtydliga målsättningarna och de politiska handlingsalternativen

De allmänna och särskilda målen har setts över för att göras mer förenliga både med problembeskrivningen och de föreslagna alternativen. Tanken med de olika politiska paketslösningarna har förklarats och presentationen har förenklats. Skälen till att vissa alternativ avvisades redan från början har stärkts och kontrollen och urvalet av de politiska handlingsalternativen har förbättrats.

c) Inrikta konsekvensbedömningen på de huvudsakliga effekterna på arbetsmarknaden

Upplägget på konsekvensbedömningen har förenklats och gjorts mer läsarvänligt, samtidigt som ett tydligare fokus lagts på arbetsmarknadsaspekter och ekonomiska följder. När så är möjligt har påverkan på enskilda medlemsstater kartlagts. Skillnaderna mellan de olika politiska handlingsalternativen och grundscenariot har förtydligats. Trots begränsade kvantitativa uppgifter har administrativa kostnader och vinster för olika aktörer analyserats. Ett rekommenderat alternativ, som består av en av de politiska paketylösningarna med övergripande inslag har valts ut efter en gradvis eliminering av förslag, som bygger på klara och objektiva kriterier.

• Grundläggande rättigheter

Förslaget är helt förenligt med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna och utvidgar vissa av rättigheterna i stadgan. I synnerhet bidrar förslaget till att främja respekten för privatlivet och familjelivet (artikel 7) tack vare bestämmelser som underlättar familjeåterförening för högkompetenta arbetstagare samt rätten att arbeta och utöva ett fritt valt eller accepterat yrke (artikel 15.1). Förslaget är även helt förenligt med de rättigheter som hänger samman med arbetsvillkor (artikel 15.3) och arbetstagarnas rättigheter (artiklarna 27–36) eftersom förslaget slår vakt om rätten till likabehandling för högkompetenta arbetstagare med avseende på arbetsvillkor, tillgång till sociala trygghetssystem, utbildning och yrkesutbildning samt tillgång till varor och tjänster. Förenligheten med artikel 47 (rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol) säkerställs till fullo eftersom gällande bestämmelser om blåkortet behålls avseende rätten att överklaga avslag samt rätten att underrättas om skälen till att ansökan avslagits.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte Europeiska unionens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

• Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Kommissionen kommer att kontrollera att bestämmelserna införlivas med alla deltagande medlemsstaters nationella lagstiftning på ett korrekt och verkningsfullt sätt. Under hela genomförandefasen kommer kommissionen att anordna regelbundna möten med kontaktkommittén och alla medlemsstater. Kommissionen kommer att för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om hur blåkortet genomförts, fungerat och vilken verkan det haft tre år efter genomförandefristen och därefter vart tredje år.

Tillämpningen av blåkortsdirektivet kommer att bevakas med avseende på de huvudsakliga politiska målsättningarna med hjälp av ett antal relevanta och mätbara indikatorer och lättillgängliga, godtagbara och tillförlitliga källor. Underrättelse om andra sorters uppgifter har gjorts frivilligt i det omarbetade direktivet för att förbättra tillhandahållandet i tid och tillförlitligheten. Därmed blir de mer värdefulla för att övervaka och utvärdera politiken för högkompetenta migranter. Informationsutbytet via de nationella kontaktpunkterna ska också förbättras.

- **Förklarande dokument**

Det föreslagna direktivet har ett brett tillämpningsområde när det gäller vilka kategorier av högkompetenta tredjelandsmedborgare som omfattas. Förslaget innehåller även fler lagfästa skyldigheter jämfört med direktiv 2009/50/EG. Med tanke på detta, och eftersom förslaget innehåller bestämmelser om ett antal grupper som ännu inte omfattas obligatoriskt av den nuvarande rättsliga ramen, bör förklarande dokument, däribland en jämförelsetabell mellan nationella bestämmelser och direktivet, åtfölja anmälan av genomförandeåtgärderna så att det klart och tydligt går att se vilka ytterligare genomförandeåtgärder som vidtagits i medlemsstaterna.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Kapitel I – ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1 – Syfte

Förslaget syfte är att fastställa villkoren för inresa och bosättning av tredjelandsmedborgare som ansöker om att få vistas i EU för högkompetent anställning, antingen från tredjeland eller efter att ha vistats lagligt på EU:s territorium med en annan status, liksom för deras familjemedlemmar samt att fastställa deras rättigheter. Förslaget fastställer även på vilka villkor tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i en medlemsstat enligt det föreliggande förslaget skulle få röra sig och uppehålla sig i andra medlemsstater tillsammans med sina familjemedlemmar. Bestämmelsen är till största delen densamma som i direktiv 2009/50/EG, men har anpassats eftersom blåkortet kommer att bli det enda sättet att bevilja inresa för högkompetenta tredjelandsmedborgare.

Artikel 2 – Definitioner

I artikeln fastställs de definitioner som används i förslaget, vilka till största delen är desamma som i andra befintliga direktiv om laglig migration. En definition ges av begreppet högkompetent anställning, som ersätter begreppet högkvalificerad anställning i det nya direktivet. Begreppet avser anställning med lön i enlighet med nationell lagstiftning och praxis av en person som har nödvändig kompetens, vilken styrks genom ”högre yrkeskvalifikationer”. Detta kan antingen ske genom bevis på ”högre utbildning” (dvs. slutförande av ett program för eftergymnasial högre utbildning eller motsvarande högskoleutbildning på minst 2011 års Isced-nivå 6²³ eller nivå 6 i European Qualification Framework) eller ”högre yrkeskompetens” (dvs. kompetens som kan styrkas genom bevis på minst tre års yrkeserfarenhet som är jämförbar med högre utbildning och som är relevant för arbetet eller yrket). Nivån på den kompetens som krävs är oförändrad, men däremot blir det obligatoriskt för medlemsstaterna att erkänna yrkeserfarenhet som ett alternativ till formell utbildning. Den särskilda hänvisningen till Isced och EQF är också ny och avsikten är att göra förslaget tydligare.

En nyhet jämfört med direktiv 2009/50/EG är definitionen av ”affärsverksamhet” som ges för att fastställa vilken typ av yrkesverksamhet som får utföras av blåkortsinnehavare inom ramen för de särskilda bestämmelserna om rörlighet för kortare perioder till andra medlemsstater (se artikel 19).

Artikel 3 – Tillämpningsområde

²³ Unescos internationella typklassificering av utbildning (Isced).

I likhet med direktiv 2009/50/EG omfattar förslaget inte unionsmedborgare, varaktigt bosatta tredjelandsmedborgare som vill flytta till en annan medlemsstat, säsongsarbetare eller utstationerade arbetstagare. Eftersom det kan förekomma överlappningar mellan tillämpningsområdet för Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801²⁴ och den här rättsakten utesluts uttryckligen i denna artikel tredjelandsmedborgare som ansöker om rätt att vistas i en medlemsstat som forskare, i den mening som avses i direktiv (EU) 2016/801, i syfte att genomföra ett forskningsprojekt. Däremot kan forskare som lagligen uppehåller sig i unionen och som rest in i enlighet med direktiv (EU) 2016/801 ansöka om blåkort för andra syften än de som omfattas av direktiv (EU) 2016/801.

En förändring jämfört med direktiv 2009/50/EG är att alla unionsmedborgares familjemedlemmar som är tredjelandsmedborgare får tillgång till blåkortet för att kunna få tillträde till högkompetent anställning och utföra affärsresor i olika medlemsstater oavsett om unionsmedborgaren åtföljer dem eller inte. Högkompetenta tredjelandsmedborgare som är familjemedlemmar till unionsmedborgare har samma yrkesmässiga behov av rörlighet inom unionen på kort och lång sikt som andra högkompetenta tredjelandsmedborgare och bör därför inte, bara för att de lagligen uppehåller sig i EU i egenskap av familjemedlem till unionsmedborgare, nekas möjligheten att ansöka om ett blåkort eftersom de skulle ha haft denna möjlighet i ursprungslandet.

Det föreslagna direktivet tillämpas inte heller i fortsättningen på personer som har sökt internationellt skydd och avvaktar beslut och inte heller på personer som beviljats tillfälligt skydd eller som är tillfälligt bosatta i en medlemsstat. Däremot omfattar förslaget nu personer som beviljats internationellt skydd enligt direktiv 2011/95/EU (kvalifikationsdirektivet). De kommer därför att kunna ansöka om blåkort på samma sätt som andra tredjelandsmedborgare, samtidigt som de behåller de rättigheter som följer av det internationella skyddet (se även kommentarerna till artiklarna 15 och 16). Tredjelandsmedborgare som ska vidarebosättas i medlemsstaterna enligt kommande EU-system och som kommer att åtnjuta rättigheter som liknar dem i kvalifikationsdirektivet ska också få tillträde till blåkortssystemet. Högkompetenta personer som beviljats internationellt skydd blir därmed lättare tillgängliga för arbetsgivarna och kommer att kunna tillträda anställningar i vilken medlemsstat som helst på ett mer målinriktat sätt som bättre stämmer överens med deras kompetens och utbildning, vilket därmed skulle råda bot på arbetskraftsbrist i vissa branscher och yrken. Detta skulle underlätta ett aktivt deltagande på arbetsmarknaden och därmed främja integrationen och deras möjligheter att försörja sig själva. Detta innebär vidare att deras kompetens inte går till spillo om det inte skulle finnas några lediga tjänster inom deras specialområde i den medlemsstat som beviljat skyddet. I den kommande översynen av kvalifikationsdirektivet kommer de nödvändiga hänvisningarna och ändringarna att göras för att få en konsekvent situation.

Det finns också en bestämmelse som är avsedd att skydda internationella åtaganden som gjorts av unionen och/eller dess medlemsstater med avseende på etisk rekrytering, som ska skydda sektorer som kännetecknas av personalbrist i utvecklingsländer.

Till skillnad från direktiv 2009/50/EG tillåter inte det nya förslaget att medlemsstaterna har parallella nationella system som inriktas på samma kategori av högkompetenta arbetstagare. För att utveckla blåkortet till ett verkligt EU-omfattande system åläggs medlemsstaterna att utfärda ett blåkort istället för ett nationellt tillstånd för högkompetent anställning av personer

²⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801 av den 11 maj 2016 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för forskning, studier, praktik, volontärarbete, deltagande i elevutbytesprogram eller utbildningsprojekt och för au pairarbete (EUT L 132, 21.5.2016, s. 21).

som omfattas av direktivets tillämpningsområde. Medlemsstaterna får endast utfärda nationella tillstånd för tredjelandsmedborgare som söker anställning om de inte omfattas av direktivets tillämpningsområde och inom de gränser som fastställs i övrig EU-lagstiftning på migrationsområdet.

Artikel 4 – Förmånligare bestämmelser

Förslaget harmoniserar inresevillkoren och förfaranden för tredjelandsmedborgare som omfattas av direktivet och deras familjemedlemmar samt framtida rörlighet till andra medlemsstater.

Däremot står det medlemsstaterna fritt att bevilja förmånligare bestämmelser med avseende på rättigheter, i synnerhet avseende likabehandling (artikel 15) och familjemedlemmarnas rättigheter (artikel 16). Medlemsstaterna får även bevilja förmånligare behandling i fråga om tillfällig arbetslöshet (artikel 14) och om tillåten frånvaro från territoriet när ställning som varaktigt bosatt erhållits (artikel 17.5). Medlemsstaterna får vidare införa förmånligare bestämmelser i fråga om rättssäkerhetsgarantier (artikel 10).

Kapitel II – TILLTRÄDESKRITERIER

Artikel 5 – Tillträdeskriterier

I artikel 5 fastställs de villkor som den sökande måste uppfylla för att få tillträde till blåkort. Följande särskilda villkor fastställs, utöver de allmänna villkor som liknar de som finns i direktiv 2009/50/EG och det övriga befintliga regelverket om laglig migration (t.ex. att inneha giltig resehandling, sjukförsäkring och att inte utgöra ett hot mot allmän ordning, allmän säkerhet och allmän folkhälsa):

- *Punkt 1 a*: ett anställningsavtal eller ett bindande anställningserbjudande om minst ett halvårs anställning i den berörda medlemsstaten eftersom tillträde beviljas med grundval i efterfrågan. Kravet på anställningstiden har kortats från 12 till 6 månader jämfört med det tidigare direktivet. Detta villkor är avsett att säkerställa en viss kontinuitet i vistelsen och anställningen, och samtidigt erbjuda en viss flexibilitet i enlighet med arbetsmarknadens krav och medlemsstaternas praxis. Men en stor andel av de nationella uppehållstillstånd som idag utfärdas för högkompetenta arbetstagare har en giltighetstid på mindre än tolv månader och arbetsgivarna tenderar att först erbjuda provanställning för en kortare period för att vara säkra på att den anställda passar för tjänsten, varefter förlängning kan beviljas om provanställningen har förlöpt väl.

- *Punkt 1 b*: för reglerade yrken måste sökanden, på samma sätt som i direktiv 2009/50/EG uppfylla de krav som ställs i nationell lagstiftning för att bevilja unionsmedborgare tillträde till det berörda reglerade yrket.

- *Punkterna 1c och 6*: för oregrerade yrken måste sökanden visa att han eller hon har de högre yrkeskvalifikationer som krävs, dvs. styrka antingen högre utbildning eller högre yrkeskompetens. Medlemsstaterna ska underlätta validering och erkännande av handlingar som styrker relevanta högre yrkeskvalifikationer. Förändringarna i förhållande till direktiv 2009/50/EG beskrivs i artikel 2.

- *Punkt 2*: Lönen enligt anställningsavtalet måste uppgå till en viss lönetröskel som fastställs av medlemsstaterna och som ska vara minst 1,0 och högst 1,4 gånger större än den genomsnittliga bruttoårslönen i den berörda medlemsstaten. Denna lönetröskel är lägre än den som fastställs i direktiv 2009/50/EG (minst en och en halv gång större än den genomsnittliga bruttoårslönen i den berörda medlemsstaten, utan någon övre tröskel), vilket därmed

väsentligt breddar blåkortssystemet, eftersom många fler potentiella högkompetenta arbetare kan komma att omfattas²⁵. Fasta nivåer ökar harmoniseringen, samtidigt som medlemsstaterna får viss handlingsfrihet att fastställa lönetröskeln i förhållande till den särskilda situationen på deras arbetsmarknad, genomsnittsinkomsten och lönespridningen. För att öka insynen och harmoniseringen är det obligatoriskt att använda uppgifter från Eurostat (nationalräkenskaper) som referens vid beräkningen av lönetröskeln.

- *Punkterna 4 och 5:* Dessa bestämmelser inför en obligatorisk lägre lönetröskel (80 procent av den allmänna lönetröskeln) för bristyrken som fastställts av medlemsstaterna som ingår i Isco-huvudgrupperna 1 och 2²⁶, samt för nyutexaminerade. I direktiv 2009/50/EG förekommer bara en valfri miniminivå på lönetröskeln för bristyrken, som är 1,2 gånger genomsnittslönen. Undantaget för nyutexaminerade, som inte fanns med i direktiv 2009/50/EG, underlättar tillträdet till blåkort för unga yrkesutövare som troligtvis inte har tillräcklig erfarenhet för att komma upp i högre löner²⁷. Detta ligger i linje med den senare tidens ändringar i EU-lagstiftningen om studerande (direktiv (EU) 2016/801), där nyutexaminerade får minst nio månader på sig för att söka anställning i värdlandet.

Artiklarna 6 och 7 – Grunder för att avslå, återkalla eller inte förlänga blåkort

Dessa bestämmelser fastställer de obligatoriska och frivilliga skälen för avslag, återkallande och vägran att förlänga blåkortet. Det rör sig om i stort sett samma skäl som i direktiv 2014/66/EU avseende företagsintern förflyttning av personal, och i förhållande till direktiv 2009/50/EG har vissa bestämmelser lagts till.

I fråga om möjligheten att göra ett arbetsmarknadstest, vilket är en obegränsad rättighet för medlemsstaterna enligt direktiv 2009/50/EG, är detta enligt förslaget bara tillåtet i situationer där arbetsmarknaden i medlemsstaterna är utsatt för allvarliga störningar, till exempel hög arbetslöshet i ett givet yrke, en given bransch eller en given region. Medlemsstater som vill utföra arbetsmarknadstester ska tillställa kommissionen en vederbörlig motivering samt underrätta sökande och arbetsgivare. Medlemsstaterna får låta arbetsmarknadens parter delta i bedömningen av omständigheterna på landets arbetsmarknad.

Kapitel III – EU-BLÅKORT OCH FÖRFARANDE

Artiklarna 8, 9, 10 och 11 – Blåkort, ansökningar om tillträde, rättssäkerhetsgarantier samt avgifter

Sökande som fått sin ansökan beviljad av en berörd medlemsstat ska erhålla ett uppehållstillstånd kallat blåkort, som anger på vilka villkor de har tillstånd att arbeta. Den standardiserade giltighetstiden för blåkortet ska vara minst 24 månader. Bara om anställningsavtalet omfattar en kortare period bör blåkortet utfärdas åtminstone för den period som anställningsavtalet gäller, plus tre månader. Om ett blåkort förlängs bör det vara giltigt i minst 24 månader. I direktiv 2009/50/EG kunde medlemsstaterna välja mellan en normal giltighetstid på 1 respektive 4 år, alternativt arbetsavtalets giltighetstid plus tre månader, vilken skulle tillämpas på samma sätt den första gången blåkortet beviljades och när det förlängdes.

²⁵ För en analys av de olika lönetrösklarnas konsekvenser och grad av inklusivitet, se bilaga 7 och 14 i den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag: SWD(2016)193.

²⁶ De större grupperna 1 och 2 i Isco-klassificeringen (International Standard Classification of Occupation) omfattar chefer respektive yrkeskunniga. <http://www.ilo.org/public/english/bureau/stat/isco/intro.htm>.

²⁷ Se bilaga 7 i den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget: SWD(2016)193.

Ansökan om blåkort kan göras antingen utanför medlemsstaternas territorium eller på territoriet, i det sistnämnda fallet på villkor att den sökande lagligen uppehåller sig på medlemsstatens territorium, oavsett skäl (men dock med hänsyn till de kategorier som undantas från direktivets tillämpningsområde enligt artikel 3.2). Detta är en mer generös bestämmelse än i direktiv 2009/50/EG som bara gav medlemsstaterna möjlighet att tillåta alla tredjelandsmedborgare som var lagligen bosatta på deras territorium att lämna in ansökan i landet.

Medlemsstaterna ska underrätta sökanden om beslutet om ansökan inom 60 dagar från det att ansökan lämnades in. Detta har kortats från 90 dagar enligt direktiv 2009/50/EG.

Medlemsstaterna får också besluta att ta ut avgift för handläggning av ansökan. Avgifterna får dock inte vara oproportionerliga eller oskäliga. Detta är en ny bestämmelse som bygger på direktiv 2014/66/EU om företagsintern förflyttning av personal.

Artikel 12 – Godkända arbetsgivare

Ett frivilligt system för godkända arbetsgivare införs, vilket inte fanns i direktiv 2009/50/EG. Godkännandeförfarandet regleras på nationell nivå. Förfarandet måste dock vara insynsvänligt och får inte utmyнна i oproportionerliga eller oskäliga administrativa bördor eller kostnader för arbetsgivarna. För arbetsgivare som godkänts i enlighet med denna artikel ska handläggningen av ansökan om blåkort ske skyndsamt (högst 30 dagar) och kopplas till olika förläningar med avseende på förfarandet (t.ex. inga krav på att styrka kvalifikationerna i oreglerade yrken eller krav på sjukförsäkring).

Kapitel IV – RÄTTIGHETER

Artiklarna 13 och 14 – Tillträde till arbetsmarknaden och tillfällig arbetslöshet

Direktiv 2009/50/EG innehåller en mångfacetterad uppsättning bestämmelser om tillträde till arbetsmarknaden och de förfaranden som ska tillämpas på denna punkt. I förslaget förenklas arbetsmarknadstillträdet. Blåkortsinnehavare beviljas fullt tillträde till högkompetent anställning. Medlemsstaterna får bara meddelande om sådana ändringar av arbetsgivare eller andra förhållanden som kan påverka uppfyllandet av tillträdeskriterierna för blåkortsinnehavaren. Syftet är att förtydliga rättsläget i alla medlemsstater och undvika onödiga administrativa bördor. Detta påverkar inte medlemsstaternas möjligheter att återkalla eller vägra förlänga ett blåkort om villkoren inte längre är uppfyllda. Blåkortsinnehavare får även bedriva verksamhet som egenföretagare, parallellt med den anställning som ger rätt till blåkort, som en möjlig gradvis övergång till innovativt företagande. Denna rätt påverkar varken kravet på att de villkor som ställs för tillträde till blåkortssystemet ska vara uppfyllda eller kravet på att innehavaren ska ägna sig åt högkompetent anställning.

I likhet med direktiv 2009/50/EG tillåts tillfällig arbetslöshet utan att detta påverkar rätten att vistas på territoriet i egenskap av blåkortsinnehavare. Arbetslösheten får vara högst tre månader och inträffa högst en gång under blåkortets giltighetstid.

Artiklarna 15 och 16 – Likabehandling och familjemedlemmar

Bestämmelserna om likabehandling av innehavare av blåkort i förhållande till landets egna medborgare motsvarar till största delen de rättigheter som följer av direktiv 2009/50/EG även om viss uppdatering gjorts för att återspegla de nyare direktiv som antagits på området.

Undantag från direktiv 2003/86/EG görs för att underlätta familjeåterförening för högkompetenta arbetstagare. På samma sätt som enligt direktiv 2009/50/EG får inga krav ställas på väntetid eller integration innan familjeåterförening tillåts. En nyttillkommen ytterligare lättnad är att familjemedlemmarnas tillstånd ska utfärdas omedelbart när blåkortet utfärdas, så att de utan dröjsmål kan förenas med arbetstagaren. Vidare får medlemsstaterna inte begränsa familjemedlemmarnas tillträde till arbetsmarknaden, men får utföra ett arbetsmarknadstest innan tillstånd beviljas.

Blåkortsinnehavare omfattas inte av dessa bestämmelser om de, med avseende på de områden som omfattas av dessa artiklar, har rätt till fri rörlighet. Personer som beviljats internationellt skydd omfattas inte av dessa bestämmelser utan täcks även fortsättningsvis av de regler som är tillämpliga för personer som beviljats internationellt skydd i förhållande till den medlemsstat som beviljat skyddet.

Artiklarna 17 och 18 – Blåkortsinnehavares ställning som varaktigt bosatt

Dessa artiklar medför undantag från direktiv 2003/109/EG vilket därmed underlättar för blåkortsinnehavare att få ställning som varaktigt bosatt i en EU-medlemsstat. Jämfört med direktiv 2009/50/EG har fler lättnader beviljats inom ramen för det befintliga systemet. För att säkra tillräcklig integrering i värdlandet kan tillträde först av allt nås genom kontinuerlig bosättning i tre år i egenskap av blåkortsinnehavare i en medlemsstat. När innehavaren flyttat till en annan medlemsstat enligt bestämmelserna om rörlighet för blåkortsinnehavare kan denna ställning istället erhållas efter fem års kontinuerlig bosättning som kumulerats i olika medlemsstater (även medräknat bosättning på grundval av andra tillstånd än blåkort). För att stärka kopplingen till det land som beviljar ställningen som varaktigt bosatt i EU ska blåkortsinnehavaren ha varit bosatt i landet under minst de två år som omedelbart föregår ingivandet av ansökan om ställning som varaktig bosatt i den berörda medlemsstaten. När treårsperioden tillämpas får ställningen som varaktigt bosatt i EU återkallas innan femårsperioden av laglig och oavbruten bosättning inom medlemsstaternas territorium löpt ut, om tredjelandsmedborgaren blir arbetslös och inte har tillräckliga medel för att bekosta sitt, och i förekommande fall familjemedlemmarnas, uppehälle utan att behöva ta den berörda medlemsstatens sociala biståndssystem i anspråk, förutom om det gäller sjukdom, olycka, ofrivillig arbetslöshet eller yrkesutbildning. När det är femårsperioden som är tillämplig tillåts längre frånvaro från medlemsstaternas territorium än enligt det allmänna systemet enligt direktiv 2003/109/EG.

Redan i direktiv 2009/50/EG beviljades varaktigt bosatta i EU som tidigare varit innehavare av blåkort en särställning. Nya bestämmelser införs i förslaget för att se till att inga rättigheter går förlorade i samband med övergången. Den rätt till rörlighet för kortare vistelser för affärsverksamhet i andra medlemsstater som följer av blåkortet ska behållas efter det att ställning som varaktigt bosatt i EU förvärvats. Personer som är varaktigt bosatta i en andra medlemsstat och tidigare varit innehavare av blåkort ska omfattas av bestämmelserna i direktiv 2003/109/EG, med lättnader på de punkter där bestämmelserna om blåkort är förmånligare.

Kapitel V – RÖRLIGHET MELLAN MEDLEMSSTATERNA

Artikel 19 – Affärsverksamhet i andra medlemsstater

Denna helt nya artikel ger blåkortsinnehavare rätt att resa in och vistas i andra medlemsstater för att bedriva sådan affärsverksamhet som avses i artikel 2.1. Andra medlemsstater får inte

kräva arbetstillstånd eller något annat tillstånd än det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten för denna typ av verksamhet. Om blåkortet utfärdats av en medlemsstat som tillämpar Schengenregelverket fullt ut får innehavaren röra sig inom Schengenområdet för affärsverksamhet i högst 90 dagar under en 180-dagarsperiod. Denne får bedriva affärsverksamhet under samma period efter flytt till medlemsstater som deltar i blåkortssystemet men som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut måste de andra medlemsstaterna bevilja inresa och vistelse för affärsverksamhet i högst 90 dagar under en 180-dagarsperiod, utan krav på separat visering eller andra tillstånd. Huvudsyftet med artikeln är att se till att affärsverksamhet inom EU, som kan ingå i högkompetenta arbetstagares sedvanliga arbetsuppgifter, kan utföras utan rättsosäkerhet eller oskäligen administrativa bördor.

Artiklarna 20 och 21– Bosättning i en andra medlemsstat för blåkortsinnehavare och deras familjemedlemmar

Jämfört med direktiv 2009/50/EG underlättas rörligheten mellan medlemsstaterna ytterligare för att göra blåkortet till ett verkligt EU-övergripande system som är bättre rustat att locka nödvändig kompetens till Europa. De krav som ställs på bosättning i den första medlemsstaten kortas från 18 till 12 månader och undantag ges från flera av de krav som ställs vid ansökan om blåkort i den andra medlemsstaten, i enlighet med det system för rörlighet på lång sikt som utvecklats genom direktiv 2014/66/EU. Det är framför allt inte längre tillåtet att utföra arbetsmarknadstester för blåkortsinnehavare, om detta inte krävdes även vid den första ansökan. Inga kvoter är tillåtna och den andra medlemsstaten får inte ånyo kontrollera kvalifikationerna för oreglerade yrken. Det tillämpliga förfarandet förenklas och påskyndas och arbetet får inledas omedelbart efter det att ansökan om blåkort lämnats in. Familjemedlemmar får ansluta till blåkortsinnehavaren utan några krav på väntetider, och lättnader beviljas avseende vissa krav på bosättning i den andra medlemsstaten.

Artikel 22 – Rättssäkerhetsgarantier och sanktioner

Nya rättssäkerhetsgarantier införs med avseende på de mer omfattande rättigheter som beviljas blåkortsinnehavare. När blåkortet utfärdas av en medlemsstat som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut får medlemsstaterna kräva bevis för syftet med resan när blåkortsinnehavare som utövar rätten till rörlighet passerar en yttre gräns. Om den andra medlemsstaten inte så småningom utfärdar ett blåkort måste den första medlemsstaten låta den berörda personen och eventuella familjemedlemmar återvända till den första medlemsstatens territorium. Det finns särskilda rättssäkerhetsgarantier mot *refoulement* i situationer där blåkortsinnehavaren även beviljats internationellt skydd. Dessa bestämmelser liknar de i direktiv 2011/51/EU, genom vilket möjligheten att beviljas ställning som varaktigt bosatt i EU och omfattas av tillämpliga bestämmelser om rörlighet utvidgades även till personer som beviljats internationellt skydd. Medlemsstaterna har möjlighet att ålägga arbetsgivare som inte fullgör sina skyldigheter sanktioner.

Kapitel VI – SLUTBESTÄMMELSER

Artiklarna 23, 24, 25 och 26 – Tillgång till information, statistik, rapportering och samarbete mellan kontaktpunkterna

En nyhet jämfört med direktiv 2009/50/EG är att artikel 23 kräver att medlemsstaterna lämnar de sökande lättillgänglig information om inrese- och bosättningsvillkor, samt övriga

rättigheter. Enligt artikeln ska medlemsstaterna även till kommissionen överlämna uppgifter om en rad frågor, till exempel de årliga lönetrösklarna, listan över bristyrken, de fall där medlemsstaterna använt klausulen om etisk rekrytering och vilken typ av affärsverksamhet som tillåts på deras territorium,

Enligt artikel 23 ska medlemsstaterna till kommissionen överlämna statistik om hur många blåkort som utfärdats, avslagits, förlängts eller återkallats, samt om de tillstånd som utfärdats för familjemedlemmar. Statistiken ska vara uppdelad efter tillståndens giltighetstid, sökandens kön och ålder samt den bransch som berörs. Statistiken bör även göra det möjligt att skilja på tredjelandsmedborgare som beviljats blåkort och som beviljats internationellt skydd eller rätt till fri rörlighet och blåkortsinnehavare som förvärvat ställning som varaktigt bosatta i EU. Redan enligt direktiv 2009/50/EG krävdes vissa statistiska uppgifter men i förslaget ställs ytterligare krav på medlemsstaterna, eftersom detta är viktigt för att övervaka genomförandet och utvecklingen av systemet.

I enlighet med artikel 25 ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv och i synnerhet bedöma verkan av artiklarna 5, 12, 19 och 20 vart tredje år samt föreslå eventuella nödvändiga ändringar. Detta är en standardbestämmelse, men de nya bestämmelserna om fri rörlighet väcker särskilt intresse.

Enligt artikel 26 ska medlemsstaterna utse kontaktpunkter som ska ansvara för det informationsutbyte som krävs enligt artikel 17 (ställning som varaktigt bosatt), artikel 19 (affärsverksamhet), artikel 20 (långsiktig rörlighet) och artikel 23 (genomförandeåtgärder). Syftet är att bredda informationsutbytet jämfört med direktiv 2009/50/EG.

Artiklarna 27, 28, 29 och 30 – Införlivande, ikraftträdande, mottagare och upphävning

Artiklarna 26–28 utgör standardbestämmelser. Artikel 29 föreskriver att direktiv 2009/50/EG ska upphävas och ersättas av det föreliggande förslaget.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkompetent anställning

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 79.2 a och b,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²⁸,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande²⁹,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) I kommissionens meddelande av den 3 mars 2010 med titeln En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla³⁰ anges som målsättning att unionen ska bli en ekonomi baserad på kunskap och innovation och att den ska minska företagens administrativa börda och uppnå en bättre matchning mellan utbud och efterfrågan på arbetskraft. Åtgärder för att underlätta mottagandet av högkompetenta arbetstagare som är tredjelandsmedborgare bör ses mot denna bredare bakgrund.
- (2) I slutsatserna från Europeiska rådets möte den 26 och 27 juni 2014 sägs att för att behålla sin attraktionskraft som destination för människor med talanger och färdigheter måste Europa konkurrera i den internationella dragkampen om de bästa krafterna. Strategier för att maximera möjligheterna till laglig migration bör därför utvecklas, däribland harmonisering av befintliga regler.
- (3) I den europeiska migrationsagendan som antogs den 13 maj 2015 efterlystes ett attraktivt EU-övergripande system för högkvalificerade tredjelandsmedborgare samtidigt som man påkallade en översyn av rådets direktiv 2009/50/EG³¹ för på ett mer effektivt sätt locka begåvningar till unionen och därmed hantera såväl de demografiska utmaningar som unionen står inför som arbetskraftsbrist och kompetensbrist i nyckelsektorer av unionens ekonomi.
- (4) Det är nödvändigt att reagera på de utmaningar som kartlagts i genomföranderapporten om direktiv 2009/50/EG. Unionen bör eftersträva att inrätta ett mer attraktivt och

²⁸ EUT C , , s. .

²⁹ EUT C , , s. .

³⁰ [COM\(2010\) 2020 final](#)

³¹ Rådets direktiv 2009/50/EG av den 25 maj 2009 om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkvalificerad anställning (EUT L 155, 18.6.2009, s. 17).

effektivt EU-övergripande system för högkompetenta arbetstagare. Unionens hållning när det gäller att locka högkompetenta arbetstagare bör ytterligare harmoniseras och blåkort bör bli det viktigaste verktyget för snabbare förfaranden, mer flexibla och inkluderande tillträdeskriterier samt fler rättigheter, däribland rörlighet inom EU. Eftersom detta kräver väsentliga ändringar i direktiv 2009/50/EG bör det direktivet upphävas och ersättas av ett nytt direktiv.

- (5) Ett EU-övergripande system för att unionen ska kunna locka och behålla högkompetenta arbetstagare bör inrättas. Medlemsstaterna bör utfärda EU-blåkort (nedan kallat *blåkort*) istället för nationella tillstånd till alla sökande som omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv. Medlemsstaterna bör få behålla rätten att utfärda andra tillstånd än blåkort för alla anställningsändamål för tredjelandsmedborgare som inte omfattas av detta direktiv, inom ramen för de begränsningar som följer av andra direktiv om arbetskraftsmigration.
- (6) Begreppet *högkompetent* arbetstagare bör ersätta begreppet *högkvalificerad* arbetstagare för att betona att såväl formella utbildningskvalifikationer som motsvarande yrkeserfarenhet bör beaktas vid bedömning av tillträdeskriterierna. Enligt rådets rekommendation av den 20 december 2012³² kan validering av läranderesultat, det vill säga kunskap, färdigheter och kompetens³³ som erhållits genom icke-formellt och informellt lärande spela en viktig roll för att förbättra anställbarheten och rörligheten. Medlemsstaterna rekommenderas att senast år 2018 inrätta åtgärder för att kunna validera icke-formella och informella kunskaper. Eftersom alla medlemsstater ännu inte förfogar över system och åtgärder för att bedöma och validera yrkeserfarenhet, bör en ytterligare införlivandeperiod på två år efter det att direktivet trätt i kraft beviljas avseende bestämmelserna om erkännande av yrkeserfarenhet för att vid behov ge medlemsstaterna möjlighet att ta fram sådana system och åtgärder. Medlemsstaternas nationella kontaktpunkter bör delta i det konkreta samarbetet med aktörer och nätverk i fråga om utbildning, fortbildning, sysselsättning och ungdomsrelaterade frågor samt andra berörda politikområden när det gäller erkännande av yrkeserfarenhet enligt bestämmelserna i detta direktiv.
- (7) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas rätt att bestämma hur många tredjelandsmedborgare som får beviljas inresa för säsongsarbete från ett tredjeland till deras territorium i enlighet med artikel 79.5 i fördraget. på grundval av detta bör medlemsstaterna antingen få bedöma att en ansökan om blåkort är otillåtlig eller besluta att avslå den. Eftersom artikel 79.5 i EUF-fördraget enbart avser tredjelandsmedborgare som anländer från tredjeland tillämpas inte rätten att bestämma hur många tredjelandsmedborgare som ska beviljas inresa på sådana tredjelandsmedborgare som redan har beviljats inresa till en medlemsstats territorium enligt detta direktiv och som vill förlänga bosättningsperioden i samma medlemsstat eller en andra medlemsstat.
- (8) Personer som åtnjuter internationellt skydd i den mening som avses i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU³⁴ har en rad rättigheter, däribland

³² Rådets rekommendation av den 20 december 2012 om valideringen av icke formellt och informellt lärande ([2012/C 398/01](#)) (EUT C 398, 22.12.2012, s. 1).

³³ Europaparlamentets och rådets rekommendation av den 18 december 2006 om nyckelkompetenser för livslångt lärande (EUT L 394, 30.12.2006, s. 10).

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status

rätt att få tillträde till arbetsmarknaden i den medlemsstat som beviljat skyddet. För att ytterligare underlätta den sociala inkluderingen och tillträdet till arbetsmarknaden inom hela unionen bör högkompetenta personer ha rätt att ansöka om blåkort. De bör omfattas av samma bestämmelser som övriga tredjelandsmedborgare som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde, samtidigt som de parallellt har ställning som personer som beviljats internationellt skydd och är innehavare av blåkort. Med hänvisning till den rättsliga förutsebarheten och konsekvensen bör bestämmelserna om likabehandling och familjeåterförening i detta direktiv inte tillämpas på denna kategori av blåkortsinnehavare i den medlemsstat som beviljat dem internationellt skydd. Dessa rättigheter bör även fortsättningsvis regleras genom asylregelverket och i tillämpliga fall genom rådets direktiv 2003/86/EG³⁵.

- (9) Överföring av ansvaret för personer som beviljats internationellt skydd ligger utanför detta direktivs tillämpningsområde; därför bör skyddsstatus och de rättigheter som följer av denna inte överföras till en annan medlemsstat på grundval av att ett blåkort utfärdats.
- (10) För att underlätta självständig rörlighet inom EU och affärsverksamhet som bedrivs av högkompetenta tredjelandsmedborgare som har rätt till fri rörlighet bör de få tillträde till blåkort enligt samma regler som gäller andra tredjelandsmedborgare som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde. Detta bör gälla oavsett om den unionsmedborgare som är referensperson har utövat rätten att fritt röra sig och bosätta sig fritt inom unionen i enlighet med artikel 21 i EUF-fördraget och oavsett om den berörda tredjelandsmedborgaren först varit innehavare av blåkort eller haft rätt till fri rörlighet. De rättigheter som sådana tredjelandsmedborgare förvärvar i egenskap av blåkortsinnehavare bör inte hindra tillämpningen av deras rättigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG³⁶. Med hänvisning till den rättsliga förutsebarheten och konsekvensen bör bestämmelserna avseende familjeåterförening och likabehandling enligt direktiv 2004/38/EG ha företräde. Alla bestämmelser om rätt till fri rörlighet enligt detta direktiv bör även tillämpas när denna rätt följer av kopplingen till tredjelandsmedborgare som åtnjuter en liknande rätt till rörlighet som unionsmedborgarna enligt avtal som antingen ingåtts mellan unionen och dess medlemsstater å ena sidan och tredjeländer å den andra eller avtal mellan unionen och tredjeland.
- (11) Det föreliggande direktivet bör inte tillämpas på sådana kategorier av tredjelandsmedborgare som omfattas av särskilda unionsbestämmelser avseende inresa och rättigheter om det skulle strida mot grundvalen för de bestämmelserna, medföra onödiga rättsliga komplikationer eller risk för missbruk att räkna in dessa tredjelandsmedborgare i de personkategorier som omfattas av det föreliggande direktivet. Detta direktiv bör inte tillämpas på tredjelandsmedborgare som ansöker om rätt att vistas i en medlemsstat som forskare i syfte att genomföra ett forskningsprojekt, eftersom detta faller inom ramen för Europaparlamentets och rådets

³⁵ för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehålllet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 20.12.2011, s. 9).

Rådets direktiv 2003/86/EG av den 22 september 2003 om rätt till familjeåterförening (EUT L 251, 3.10.2003, s. 12).

³⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

direktiv (EU) 2016/801³⁷ som inför ett särskilt förfarande för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse i forskningssyfte. Däremot bör forskare som lagligen uppehåller sig i unionen och som rest in i enlighet med direktiv (EU) 2016/801 få ansöka om blåkort enligt detta direktiv för andra syften än de som omfattas av direktiv (EU) 2016/801.

- (12) Detta direktiv bör inte påverka möjligheterna för blåkortsinnehavare att åtnjuta eventuella ytterligare rättigheter och förmåner enligt nationell lagstiftning som är i överensstämmelse med detta direktiv.
- (13) Detta direktiv bör innehålla bestämmelser om ett flexibelt och efterfrågestyrt system för inresa som baseras på objektiva kriterier, till exempel ett anställningsavtal eller ett bindande anställningserbjudande om minst ett halvårs anställning, en lönetröskel som kan anpassas av medlemsstaterna till situationen på arbetsmarknaden i landet och kan jämföras med lönenivåerna i medlemsstaterna, och högre yrkeskvalifikationer.
- (14) Detta direktiv påverkar inte de nationella förfarandena för erkännande av examensbevis. Vid bedömning av huruvida den ifrågavarande tredjelandsmedborgaren innehar bevis på högre utbildning eller motsvarande kvalifikationer kan hänvisning göras till 2011 års Isced-nivå 6, 7 och 8 (International Standard Classification of Education) eller den i stort sett likvärdiga EQF-ramen nivå 6, 7 och 8 (European Qualifications Framework) beroende på vad den berörda medlemsstaten föredrar.
- (15) För att uppnå tillräcklig harmonisering av inträdesvillkoren inom hela unionen bör både minimi- och maximinivåer för att beräkna lönetröskeln fastställas. Medlemsstaterna bör fastställa sina trösklar på ett sätt som överensstämmer med situationen och organisationen på deras respektive arbetsmarknader och med deras allmänna invandringspolitik.
- (16) Lägre lönetrösklar bör fastställas för specifika yrken där den berörda medlemsstaten anser att det finns särskild brist på tillgänglig arbetskraft och när de ingår i de större grupperna 1 och 2 i Isco-klassificeringen (International Standard Classification of Occupation).
- (17) En lägre lönetröskel bör också fastställas för att gynna tredjelandsmedborgare en viss tid efter deras utexaminering. Denna period bör beviljas varje gång tredjelandsmedborgaren uppnår en utbildningsnivå som är relevant för syftena med detta direktiv, nämligen 2011 års Isced-nivå 6, 7 eller 8 eller EQF-nivå 6, 7 eller 8, beroende på den nationella lagstiftningen i den berörda medlemsstaten. Perioden bör tillämpas varje gång tredjelandsmedborgaren ansöker om ett första utfärdande eller förlängning av blåkort inom tre år från det att kvalifikationen erhållits och även när samma tredjelandsmedborgare för första gången ansöker om förlängning av ett blåkort som ursprungligen utfärdats för en period under 24 månader. När dessa toleransperioder – som kan löpa parallellt – har löpt ut kan unga yrkesutövare rimligtvis förutsättas ha nått tillräcklig yrkeserfarenhet för att nå upp till den sedvanliga lönetröskeln.
- (18) Det bör fastställas villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för högkompetent anställning, inom blåkortssystemet, inklusive urvalskriterier för lönetröskeln. Lönetröskeln bör inte syfta till att fastställa löner och bör därför inte avvika vare sig från regler eller praxis på medlemsstatsnivå eller från kollektivavtal,

³⁷

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/801 av den 11 maj 2016 om villkoren för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för forskning, studier, praktik, volontärarbete, deltagande i elevutbytesprogram eller utbildningsprojekt och för au pairarbete (EUT L 132, 21.5.2016, s. 21).

och bör heller inte kunna användas för någon harmonisering på området. Detta direktiv bör slutligen respektera medlemsstaternas behörighet fullt ut, särskilt när det gäller sysselsättning, arbetsmarknadsfrågor och sociala frågor.

- (19) Det bör inte ställas krav på att tredjelandsmedborgaren ska inneha resehandlingar som är giltiga under hela det först utfärdade blåkortets löptid. Tredjelandsmedborgare bör få förnya sina resehandlingar medan de innehar ett blåkort.
- (20) Medlemsstaterna bör avslå ansökningar om blåkort och bör få återkalla eller vägra förlänga blåkort om det föreligger ett hot mot allmän ordning, allmän säkerhet eller allmän folkhälsa. Avslag med hänvisning till allmän ordning, allmän säkerhet eller allmän folkhälsa bör bygga på den berörda personens eget beteende i enlighet med proportionalitetsprincipen. Sjukdom eller handikapp som uppkommer efter det att tredjelandsmedborgaren beviljas inresa till den första medlemsstatens territorium får inte utgöra det enda skälet till att blåkortet återkallas eller inte förlängs eller till att inget blåkort utfärdas i den andra medlemsstaten.
- (21) Medlemsstaterna bör ha rätt att återkalla eller vägra förlänga blåkort om innehavaren inte uppfyller kraven för rörlighet enligt detta direktiv eller upprepade gånger missbrukat rätten till rörlighet, till exempel genom att ansöka om blåkort i andra medlemsstater och börja på ett nytt arbete trots att det är uppenbart att villkoren inte är uppfyllda och att ansökan kommer att avslås.
- (22) Alla beslut om att avslå en ansökan om blåkort eller om återkallande eller vägran att förlänga ett blåkort ska beakta de särskilda omständigheterna i fallet och följa proportionalitetsprincipen. När det enda skälet till avslag rör arbetsgivarens verksamhet bör en mindre förseelse inte under några förutsättningar få utgöra enda skäl till att ansökan avslås, återkallas eller att förlängning av tillståndet vägras.
- (23) När alla villkor för inresa och vistelse är uppfyllda bör medlemsstaterna inom angivna tidsfrister utfärda blåkort. Om en medlemsstat utfärdar uppehållstillstånd endast på sitt territorium och alla villkor i detta direktiv för inresa och vistelse är uppfyllda bör medlemsstaten bevilja den berörda tredjelandsmedborgaren de begärda viseringarna. Det bör säkerställas att de behöriga myndigheterna faktiskt samarbetar för att visering ska kunna utfärdas utan dröjsmål.
- (24) Bestämmelserna om handläggningstid för ansökningar om blåkort bör säkerställa att tillstånd utfärdas snabbt i samtliga fall. Handläggningstiden för en ansökan om blåkort bör inte inbegripa den tid som krävs för erkännande av yrkeskvalifikationer eller i förekommande fall den tid som krävs för eventuellt utfärdande av en visering.
- (25) blåkortet bör vara utformat på ett sätt som överensstämmer med förordning (EG) nr 1030/2002³⁸ och som gör det möjligt för medlemsstaterna att föra in uppgifter, bland annat om under vilka förutsättningar en person har rätt att arbeta.
- (26) Den berörda medlemsstaten bör se till att sökanden har rätt att inför domstol invända mot alla beslut om att avslå ansökan om blåkort, vägran att förlänga blåkortet eller beslut om att återkalla det. Detta påverkar inte möjligheten att utse en administrativ myndighet för att göra en inledande administrativ omprövning av besluten.
- (27) Eftersom blåkortsinnehavare är högkompetenta arbetstagare som ska bidra till att avhjälpa brist på arbetskraft och kompetens i nyckelsektorer bör den allmänna regeln

³⁸ Förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland (EGT L 157, 15.6.2002, s. 1).

vara att bevilja tillträde till arbetsmarknaden. Men i situationer där den inhemska arbetsmarknaden är utsatt för allvarliga störningar, till exempel hög arbetslöshet i ett givet yrke eller en given bransch, vilka kan begränsas till vissa regioner eller delar av territoriet, bör medlemsstaten få ta hänsyn till situationen på sin arbetsmarknad innan den utfärdar blåkort.

- (28) När en medlemsstat beslutar att utnyttja denna möjlighet för ett givet yrke eller en given bransch, eventuellt inom ett visst område av territoriet, bör de underrätta kommissionen om detta och åberopa de ekonomiska, sociala och övriga skäl som motiverar beslutet att införa arbetsmarknadstest under de påföljande 12 månaderna; underrättelse ska lämnas för varje påföljande tolv månadersperiod. Medlemsstaterna får låta arbetsmarknadens parter delta i bedömningen av omständigheterna på landets arbetsmarknad. Arbetsmarknadstest bör inte tillåtas när blåkort förlängs i den första medlemsstaten. Vid utfärdande av blåkort i en andra medlemsstat bör beaktande av situationen på arbetsmarknaden bara tillåtas om den medlemsstaterna även har infört arbetsmarknadstest vid förstagångsansökan som lämnas in av tredjelandsmedborgare som anländer från tredjeland och efter en separat motiverad underrättelse. Medlemsstater som vill utföra arbetsmarknadstester bör på ett tydligt, lättillgängligt och insynsvänligt sätt informera sökande och arbetsgivare om detta, däribland online.
- (29) Vid genomförandet av detta direktiv bör medlemsstaterna avstå från att i utvecklingsländer aktivt rekrytera inom sektorer som lider brist på personal. Det bör utvecklas etiska rekryteringsrutiner och rekryteringsprinciper för offentliga och privata arbetsgivare inom nyckelsektorer, till exempel hälsosektorn. Detta ligger i linje med EU:s åtaganden från mötet med Världshälsoorganisationen år 2010³⁹ tillsammans med rådets och medlemsstaternas slutsatser av den 14 maj 2007 om det europeiska handlingsprogrammet för att avhjälpa den akuta bristen på hälso- och sjukvårdspersonal i utvecklingsländer (2007–2013), och om det är lämpligt för utbildningssektorn. Vid sidan av dessa principer och denna politik bör mekanismer, riktlinjer och andra verktyg utarbetas och tillämpas för att vid behov underlätta cirkulär och temporär migration samt andra åtgärder som kan bidra till att så långt möjligt minska de negativa verkningarna för utvecklingsländer vid migration av högkompetenta arbetstagare och maximera de positiva verkningarna för att vända kompetensflykt till kompetensinflöde.
- (30) Ett förenklat förfarande bör införas för arbetsgivare som har godkänts, som medlemsstaterna kan välja att tillämpa eller inte. Att en arbetsgivare godkänts bör leda till förmåner i förfaranden och inresevillkor – ett *förenklat förfarande* – enligt detta direktiv och medlemsstaterna bör införa tillräckliga garantier för att motverka missbruk. Om godkännandet av en arbetsgivare återkallas under giltighetstiden för ett blåkort som utfärdats enligt det förenklade förfarandet bör sedvanliga inresevillkor tillämpas vid förlängning av blåkortet, om inte den berörda tredjelandsmedborgaren anställs av en annan godkänd arbetsgivare.
- (31) För att främja innovativt företagande bör tredjelandsmedborgare som beviljas inresa enligt detta direktiv ha rätt att parallellt arbeta som egenföretagare utan det påverkar deras rätt till vistelse med hänvisning till blåkortet. Denna rätt bör inte påverka tillämpningen av den fortgående skyldigheten att uppfylla de villkor som ställs för

³⁹

[WHO Global Code of Practice on the International Recruitment of Health Personnel](#), antagen vid Världshälsoförsamlingens sextiotredje möte den 21 maj 2010 [genom resolution WHA63.16](#).

inresa enligt detta direktiv, och kravet på att blåkortsinnehavaren ägnar sig åt en högkompetent anställning.

- (32) Likabehandlingen av blåkortsinnehavare bör även gälla med avseende på de grenar av de sociala trygghetssystem som avses i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004⁴⁰. Detta direktiv harmoniserar inte medlemsstaternas lagstiftning i fråga om social trygghet. Det begränsar sig till att tillämpa principen om likabehandling inom området social trygghet på tredjelandsmedborgare som omfattas av direktivets tillämpningsområde.
- (33) Vid rörlighet mellan medlemsstater tillämpas Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1231/2010⁴¹. Detta direktiv bör inte ge fler rättigheter till blåkortsinnehavare än de som redan föreskrivs i gällande unionsrätt om social trygghet för tredjelandsmedborgare som befinner sig i en situation med intressen i flera medlemsstater.
- (34) Yrkeskvalifikationer som en tredjelandsmedborgare har förvärvat i en annan medlemsstat bör erkännas på samma villkor som en unionsmedborgares kvalifikationer. Kvalifikationer som förvärvats i ett tredjeland bör beaktas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG⁴². När tredjelandsmedborgare ansöker om blåkort för att utöva ett oreglerat yrke bör medlemsstaterna inte ställa oskäligen formella krav eller tillämpa fullständiga förfaranden för erkännande av kvalifikationer, om tillräcklig bevisning kan erhållas på annat sätt.
- (35) De rättigheter som en person som åtnjuter internationellt skydd förvärvar i egenskap av innehavare av ett blåkort ska inte påverka de rättigheter personen åtnjuter enligt direktiv 2011/95/EU och enligt Genevekonventionen i den medlemsstat som beviljat internationellt skydd. För att undvika motstridiga bestämmelser bör bestämmelserna i det här direktivet om likabehandling och familjeåterförening inte tillämpas i den medlemsstaten. Personer som åtnjuter internationellt skydd i en medlemsstat och innehar blåkort i en annan ska åtnjuta samma rättigheter, däribland likabehandling med medborgare i bosättningslandet, som övriga blåkortsinnehavare i den sistnämnda medlemsstaten.
- (36) Förmånliga villkor för familjeåterförening och obehindrat tillträde till arbetsmarknaden för makar bör vara ett grundläggande inslag i detta direktiv, för att göra det lättare att attrahera högkompetenta arbetstagare. Särskilda undantag från rådets direktiv 2003/86/EG bör införas för att uppnå detta mål. Krav på integration eller väntetid bör inte tillämpas innan familjeåterförening tillåts eftersom högkompetenta arbetstagare och deras familjemedlemmar förmodligen har goda förutsättningar för integration i värdlandet. För att underlätta snabb inresa för högkompetenta arbetstagare bör uppehållstillstånd för deras familjemedlemmar utfärdas på samma gång som blåkortet, om tillämpliga villkor är uppfyllda och ansökningarna lämnats in samtidigt.

⁴⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 30.4.2004, s. 1).

⁴¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1231/2010 av den 24 november 2010 om utvidgning av förordning (EG) nr 883/2004 och förordning (EG) nr 987/2009 till att gälla de tredjelandsmedborgare som enbart på grund av sitt medborgarskap inte omfattas av dessa förordningar (EUT L 344, 29.12.2010, s. 1).

⁴² Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 30.9.2005, s. 22).

- (37) För att locka högkompetenta arbetstagare och främja deras fortlöpande vistelse i unionen, samtidigt som man möjliggör rörlighet inom unionen och cirkulär migration bör undantag göras från rådets direktiv 2003/109/EG⁴³ för att underlätta blåkortsinnehavares möjligheter att få ställning som varaktigt bosatt i en EU-medlemsstat.
- (38) För att främja högkompetenta arbetstagares rörlighet mellan unionen och ursprungsländerna bör undantag från direktiv 2003/109/EG införas för att högkompetenta tredjelandsmedborgare som förvärvat ställning som varaktigt bosatta i EU ska kunna vara borta under längre perioder än vad som fastställs i det direktivet.
- (39) Det bör erkännas att yrkesmässig och geografisk rörlighet för högkompetenta arbetstagare från tredjeland är ett viktigt bidrag för att förbättra effektiviteten på arbetsmarknaden inom hela unionen, förebygga brist på kvalificerad arbetskraft och utjämna regionala obalanser. Rörlighet inom unionen bör underlättas.
- (40) Den rättsosäkerhet som idag finns i fråga om högkompetenta arbetstagares affärsresor bör hanteras genom att man definierar begreppet och fastställer en förteckning över verksamheter som i samtliga fall är att betrakta som affärsverksamhet i alla medlemsstater. Andra medlemsstater bör inte få kräva att blåkortsinnehavare som deltar i affärsverksamhet ska ha arbetstillstånd eller något annat tillstånd än det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten. Om blåkortet utfärdats av en medlemsstat som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut bör innehavaren få resa in och vistas i en eller flera andra medlemsstater för affärsverksamhet i högst 90 dagar under en 180-dagarsperiod med stöd i blåkortet.
- (41) Blåkortsinnehavare bör tillåtas att flytta till en andra medlemsstat enligt förenklade förfaranden om de har för avsikt att ansöka om ett nytt blåkort med hänvisning till ett befintligt arbetsavtal eller bindande anställningserbjudande. Andra medlemsstater bör inte få kräva att blåkortsinnehavare ska ha arbetstillstånd eller något annat tillstånd än det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten. När en ansökan om blåkort inlämnats inom den frist som fastställs i det här direktivet bör personen få börja arbeta. I den andra medlemsstaten bör förfarandet för att utfärda blåkortet förenklas jämfört med det första blåkortet. Eftersom den blåkortsinnehavare som utövar rätten till rörlighet redan har bedrivit högkompetent verksamhet i en medlemsstat under en viss period bör den andra medlemsstaten inte behöva kontrollera alla uppgifter en andra gång. Rörligheten bör dock vara efterfrågestyrd och därför bör det alltid krävas ett arbetsavtal i den andra medlemsstaten, och lönen bör uppfylla de krav på lönetröskel som ställts i den andra medlemsstaten i enlighet med detta direktiv.
- (42) I detta direktiv fastställs vissa specialbestämmelser om inresa och vistelse i en andra medlemsstat för affärsverksamhet, samt om flytt till en andra medlemsstat i syfte att ansöka om ett nytt blåkort på dess territorium, men alla andra regler om gränspassage för personer enligt de relevanta bestämmelserna i Schengenregelverket är fortsättningsvis tillämpliga.
- (43) När blåkortet utfärdas av en medlemsstat som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut och blåkortsinnehavare, som utövar rätten till rörlighet i enlighet med detta direktiv, passerar en sådan yttre gräns som avses i Europaparlamentets och rådets förordning

⁴³

Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 23.1.2004, s. 44).

(EU) 2016/399⁴⁴, bör denna medlemsstat ha rätt att kräva bevis för att innehavaren reser in på dess territorium antingen för att bedriva affärsverksamhet eller för att ansöka om ett nytt blåkort med stöd i ett arbetsavtal eller bindande anställningserbjudande. När fri rörlighet utnyttjas för att bedriva affärsverksamhet bör den medlemsstaten ha rätt att kräva bevis för att vistelsen sker i affärssyfte, till exempel genom inbjudningar, inträdesbiljetter eller handlingar som beskriver företagets affärsverksamhet och vilken ställning innehavaren av blåkortet har i företaget.

- (44) När innehavaren av blåkortet flyttar till en andra medlemsstat för att ansöka om ett blåkort och åtföljs av sina familjemedlemmar bör den medlemsstaten ha rätt att kräva bevis för att de vistats lagligen i den första medlemsstaten. Vid passage av en yttre gräns i den mening som avses i förordning (EU) 2016/399 bör dessutom de medlemsstater som tillämpar Schengenregelverket fullt ut göra sökningar i Schengens informationssystem och neka inresa eller motsätta sig rörlighet för personer som är registrerade i syfte att neka inresa eller vistelse i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1987/2006⁴⁵.
- (45) I fråga om bosättning av personer som beviljats internationellt skydd i övriga medlemsstater är det nödvändigt att informera övriga medlemsstater om personens skyddsstatus för att dessa medlemsstater ska kunna fullgöra sina skyldigheter i fråga om principen om non-refoulement.
- (46) Om en medlemsstat har för avsikt att utvisa en person som har beviljats blåkort i den medlemsstaten och som åtnjuter internationellt skydd i en annan medlemsstat ska personen skyddas mot utvisning på det sätt som anges i direktiv 2011/95/EU och i artikel 33 i konventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, i dess ändrade lydelse enligt det protokoll som undertecknades i New York den 31 januari 1967 (Genèvekonventionen).
- (47) Om det enligt direktiv 2011/95/EU är tillåtet att utvisa en person som beviljats internationellt skydd från medlemsstaternas territorium, bör medlemsstaterna försäkra sig om att all information kommer från relevanta källor, däribland, i tillämpliga fall, från den medlemsstat som beviljade internationellt skydd, och att den bedöms noggrant för att säkerställa att utvisningsbeslutet överensstämmer med artikel 4 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (48) Särskilda rapporteringsbestämmelser bör införas för att övervaka tillämpningen av detta direktiv, också i syfte att kunna identifiera och möjligen motverka kunskapsflykt från utvecklingsländer och för att undvika kompetensslöseri.
- (49) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att införa ett särskilt inreseförfarande och anta villkor för inresa och vistelse samt rättigheter avseende anställning av högkompetenta tredjelandsmedborgare och deras familjemedlemmar, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, särskilt för att öka EU:s attraktionsförmåga säkerställa dessa personers rörlighet mellan medlemsstaterna och erbjuda ett klart och tydligt gemensamt regelverk för tillträde i alla medlemsstater, och de därför bättre kan uppnås på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med

⁴⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (EUT L 77, 23.3.2016, s. 1).

⁴⁵ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1987/2006 av den 20 december 2006 om inrättande, drift och användning av andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) (EUT L 381, 28.12.2006, s. 4).

subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

- (50) Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i enlighet med artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget).
- (51) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument⁴⁶ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (52) I enlighet med artiklarna 1 och 2 samt artikel 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på dem.
- (53) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, som fogas till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.
- (54) Direktiv 2009/50/EG bör upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Kapitel I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

I detta direktiv fastställs

- (a) villkor för inresa och vistelse i mer än tre månader på medlemsstaternas territorium för högkompetent anställning samt rättigheter för tredjelandsmedborgare och deras familjemedlemmar,
- (b) villkor för inresa och vistelse, samt de rättigheter som avses i led a och som tillkommer tredjelandsmedborgare och deras familjemedlemmar i andra medlemsstater än den som först beviljat EU-blåkort.

⁴⁶ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- (a) *tredjelandssmedborgare*: person som inte är unionsmedborgare i den mening som avses i artikel 20.1 i fördraget.
- (b) *högkompetent anställning*:
 - anställning av en person som i den berörda medlemsstaten i egenskap av arbetstagare är skyddad enligt nationell arbetsrätt eller enligt nationell praxis, oavsett rättsförhållandet, i syfte att för, eller under ledning av, någon annan utöva verkligt och effektivt arbete,
 - erhåller lön, och
 - har den kompetens som krävs, enligt högre yrkeskvalifikationer.
- (c) *EU-blåkort*: ett uppehållstillstånd med beteckningen EU-blåkort (nedan kallat *blåkort*) som ger innehavaren rätt att vistas och arbeta på en medlemsstats territorium i enlighet med villkoren i detta direktiv.
- (d) *första medlemsstat*: den medlemsstat som först beviljade en tredjelandssmedborgare blåkort.
- (e) *andra medlemsstat*: en annan medlemsstat än den första medlemsstaten där blåkortsinnehavaren avser att utöva eller utövar rätten till rörlighet i den mening som avses i detta direktiv.
- (f) *familjemedlemmar*: tredjelandssmedborgare enligt definitionen i artikel 4.1 i direktiv 2003/86/EG.
- (g) *högre yrkeskvalifikationer*: kvalifikationer som kan styrkas genom bevis på högre utbildning eller högre yrkeskompetens.
- (h) *bevis på högre utbildning*: examens-, utbildnings- eller annat behörighetsbevis på formella kvalifikationer som utfärdats av en behörig instans och som styrker slutförandet av ett program för eftergymnasial högre utbildning eller motsvarande högskoleutbildning, nämligen en uppsättning kurser som tillhandahålls av en högre utbildningsanordnare som erkänns som lärosäte eller motsvarande högskola av den stat där den är belägen, förutsatt att minst tre års studier krävts för att erhålla kvalifikationen på minst 2011 års Isced-nivå 6 eller EQF-ramen nivå 6 i enlighet med nationell lagstiftning.
- (i) *högre yrkeskompetens*: kompetens som kan styrkas genom bevis på minst tre års yrkeserfarenhet som är jämförbar med högre utbildning och som är relevant inom det yrke eller den bransch som specificeras i anställningsavtalet eller det bindande anställningserbjudandet.
- (j) *yrkeserfarenhet*: faktiskt och lagligt utövande av yrket i fråga.
- (k) *reglerat yrke*: ett yrke enligt definitionen i artikel 3.1 a i direktiv 2005/36/EG.
- (l) *affärsverksamhet*: en tillfällig verksamhet med koppling till arbetsgivarens affärsintressen, såsom närvaro vid interna och externa affärssammanträden, konferenser och seminarier, förhandla fram affärsöverenskommelser, genomföra

försäljnings- eller marknadsföringsåtgärder, utföra revision internt eller hos kunder, utforska affärsmöjligheter eller ge och få utbildning.

- (m) *internationellt skydd*: skydd enligt definitionen i artikel 2 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU.

Artikel 3

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på tredjelandsmedborgare som ansöker om inresa eller som har rest in till en medlemsstats territorium för högkompetent anställning.
2. Detta direktiv ska inte vara tillämpligt på tredjelandsmedborgare som
 - (a) söker internationellt skydd och avvaktar beslut om sin status eller som beviljats tillfälligt skydd i en medlemsstat i enlighet med rådets direktiv 2001/55/EG⁴⁷,
 - (b) söker skydd i enlighet med nationell lagstiftning, internationella förpliktelser eller praxis i medlemsstaten eller som beviljats skydd i enlighet med nationell lagstiftning, internationella förpliktelser eller praxis i medlemsstaten,
 - (c) ansöker om rätt att vistas i medlemsstaten som forskare i den mening som avses i direktiv (EU) 2016/801, i syfte att genomföra ett forskningsprojekt,
 - (d) åtnjuter ställning som varaktigt bosatta i en EU-medlemsstat enligt direktiv 2003/109/EG och utövar sin rätt att vistas i en annan medlemsstat i syfte att bedriva ekonomisk verksamhet som anställd eller egenföretagare,
 - (e) reser in i en medlemsstat i enlighet med åtaganden enligt ett internationellt avtal som underlättar inresa och tillfällig vistelse för vissa kategorier av fysiska personer med anknytning till handel och investeringar, med undantag för tredjelandsmedborgare som har beviljats inresa till en medlemsstats territorium inom ramen för företagsintern förflyttning i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/66/EU,⁴⁸
 - (f) har beviljats inresa till en medlemsstats territorium i egenskap av säsongsarbetare i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/36/EU,⁴⁹
 - (g) fått uppskov med avvisning eller utvisning på grund av faktiska eller rättsliga omständigheter,
 - (h) omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG⁵⁰ så länge de är utstationerade på den berörda medlemsstatens territorium,

⁴⁷ Rådets direktiv 2001/55/EG av den 20 juli 2001 om miniminormer för att ge tillfälligt skydd vid massiv tillströmning av fördrivna personer och om åtgärder för att främja en balans mellan medlemsstaternas insatser för att ta emot dessa personer och bära följderna av detta (EGT L 212, 7.8.2001, s. 12).

⁴⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/66/EU av den 15 maj 2014 om villkor för inresa och vistelse för tredjelandsmedborgare inom ramen för företagsintern förflyttning av personal (EUT L 157, 27.5.2014, s. 1).

⁴⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/36/EU av den 26 februari 2014 om villkor för tredjelandsmedborgares inresa och vistelse för säsongsanställning (EUT L 94, 28.3.2014, s. 375).

⁵⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, 21.1.1997, s. 1).

- (i) åtnjuter samma rätt till fri rörlighet som unionsmedborgare enligt överenskommelser mellan unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och tredjeländer, å andra sidan.
- 3. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av eventuella avtal mellan unionen och dess medlemsstater eller mellan medlemsstaterna och ett eller flera tredjeländer, vilka innehåller en förteckning över yrken som ska undantas från tillämpningen av detta direktiv för att säkerställa en etisk rekrytering inom sektorer som kännetecknas av personalbrist, genom att skydda arbetskraft i utvecklingsländer som undertecknat dessa avtal.
- 4. Medlemsstaterna ska inte utfärda några andra tillstånd än blåkort för tredjelandsmedborgare som söker högkompetent anställning.

Artikel 4

Förmånligare bestämmelser

- 1. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av förmånligare bestämmelser i
 - (a) unionsrätten, inbegripet bilaterala eller multilaterala avtal mellan unionen, eller mellan unionen och dess medlemsstater, å ena sidan, och ett eller flera tredjeländer, å andra sidan,
 - (b) bilaterala eller multilaterala avtal som redan ingåtts mellan en medlemsstat eller flera medlemsstater och ett tredjeland eller flera tredjeländer före den dag då detta direktiv träder i kraft.
- 2. Detta direktiv påverkar inte medlemsstaternas rätt att anta eller bibehålla förmånligare bestämmelser med avseende på artiklarna 10, 14, 15, 16 och 17.5.

Kapitel II

TILLTRÄDESKRITERIER SAMT GRUND FÖR AVSLAG OCH ÅTERKALLANDE

Artikel 5

Tillträdeskriterier

- 1. En tredjelandsmedborgare som ansöker om ett blåkort ska
 - (a) visa upp ett giltigt anställningsavtal eller, i enlighet med nationell lagstiftning, ett bindande anställningserbjudande om minst ett halvårs högkompetent anställning i den berörda medlemsstaten,
 - (b) för reglerade yrken, visa upp en handling som styrker att han eller hon uppfyller de villkor som enligt nationell lagstiftning gäller för unionsmedborgares utövande av det reglerade yrke som anges i anställningsavtalet eller i det bindande anställningserbjudandet i enlighet med nationell lagstiftning,

- (c) när det gäller oreglerade yrken, lägga fram handlingar som styrker högre yrkeskvalifikationer,
 - (d) uppvisa en resehandling, som är giltig enligt nationell rätt, och en viseringsansökan eller, vid behov, en visering samt, i förekommande fall, ett giltigt uppehållstillstånd eller en nationell visering för längre vistelse,
 - (e) lägga fram bevis för att han eller hon har, eller i enlighet med nationell lagstiftning har ansökt om, en sjukförsäkring som täcker alla risker som normalt täcks för medborgare i den berörda medlemsstaten under perioder när sådant försäkringsskydd och motsvarande förmåner inte tillhandahålls i samband med eller som en följd av anställningsavtalet.
2. Utöver villkoren i punkt 1 får den bruttoårslönen som är resultatet av den månadslön eller årslön som anges i anställningsavtalet, eller i det bindande anställningserbjudandet, inte understiga en lönetröskel som medlemsstaterna för ändamålet ska fastställa och offentliggöra. Den lönetröskel som medlemsstaterna för ändamålet ska fastställa ska vara minst en gång större och högst 1,4 gånger större än den genomsnittliga bruttoårslönen i den berörda medlemsstaten.
 3. Medlemsstaterna ska kräva att alla villkor i tillämpliga lagar, kollektivavtal eller relevant branschpraxis för högkompetent anställning ska vara uppfyllda.
 4. Med avvikelse från punkt 2 ska lönetröskeln för anställning inom de yrken där efterfrågan på arbetstagare från tredjeland är särskilt stor och som ingår i de stora grupperna 1 och 2 enligt Isco, utgöra minst 80 procent av den lönetröskel som den berörda medlemsstaten fastställt i enlighet med punkt 2.
 5. Med avvikelse från punkt 2 ska tredjelandsmedborgare med bevis på högre utbildning som inte är äldre än tre år när ansökan om blåkort lämnas in omfattas av en lönetröskel på minst 80 procent av den lönetröskel som den berörda medlemsstaten fastställt i enlighet med punkt 2. Treårsperioden ska börja löpa på nytt varje gång ett nytt bevis på högre utbildning erhållits.

Den tröskel som avses i första stycket i denna punkt ska tillämpas varje gång ansökan om ett första utfärdande av blåkort eller om förlängning lämnas in under treårsperioden. När blåkort som utfärdats under treårsperioden förlängs efter det att treårsperioden löpt ut ska den lönetröskel som avses i punkt 2 tillämpas. Om det första blåkort som utfärdats under treårsperioden gällde i mindre än 24 månader ska dock den lägre lönetröskel som avses i första stycket i denna punkt tillämpas vid den första förlängningen.
 6. Medlemsstaterna ska underlätta validering och erkännande av handlingar som styrker relevanta högre yrkeskvalifikationer i enlighet med punkt 1 c.
 7. Medlemsstaterna ska avslå ansökningar från tredjelandsmedborgare som anses utgöra ett hot mot allmän ordning, allmän säkerhet eller allmän folkhälsa.
 8. Medlemsstaterna får kräva att den berörda tredjelandsmedborgaren ska lämna uppgift om sin adress på deras territorium.

Om det enligt en medlemsstats nationella rätt krävs att en adress uppges vid tidpunkten för ansökan och den berörda tredjelandsmedborgaren ännu inte känner till sin kommande adress, ska medlemsstaten godkänna en tillfällig adress. Tredjelandsmedborgaren ska i sådana fall uppges sin fasta adress senast vid tidpunkten för utfärdandet av ett blåkort enligt artikel 8.

Artikel 6

Grunder för avslag

1. Medlemsstaterna ska avslå en ansökan om blåkort om
 - (a) sökanden inte uppfyller kraven i artikel 5,
 - (b) de uppvisade handlingarna har erhållits på falska grunder, förfalskats eller ändrats i något avseende.
2. I situationer där arbetsmarknaden i medlemsstaterna är utsatt för allvarliga störningar, till exempel hög arbetslöshet i ett givet yrke eller en given bransch, vilka kan begränsas till vissa regioner eller andra delar av territoriet, får medlemsstaterna kontrollera om den berörda lediga platsen inte kan tillsättas med nationell arbetskraft, med arbetskraft från unionen, med tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i den medlemsstaten och redan utgör en del av dess arbetsmarknad på grund av unionslagstiftning eller nationell lagstiftning eller med personer med EU-ställning som varaktigt bosatta som önskar flytta till den medlemsstaten för högkompetent anställning i enlighet med kapitel III i direktiv 2003/109/EG.

Den berörda medlemsstaten ska underrätta kommissionen om sin avsikt att avseende tredjelandsmedborgare som anländer från tredjeland under de kommande 12 månaderna införa sådana kontroller för ett givet yrke eller en given bransch, och får begränsa dessa till en del av sitt territorium; medlemsstaten ska underrätta kommissionen om alla relevanta skäl som motiverar detta beslut. För varje förlängning på 12 månader ska den berörda medlemsstaten lämna en ny motivering.
3. Medlemsstaterna får avslå en ansökan om blåkort om
 - (a) arbetsgivaren inte har uppfyllt sina rättsliga skyldigheter beträffande social trygghet, skatter, arbetstagares rättigheter eller arbetsvillkor,
 - (b) arbetsgivarens verksamhet avvecklas eller har avvecklats enligt nationell insolvensrätt eller arbetsgivaren inte bedriver någon ekonomisk verksamhet, eller
 - (c) arbetsgivaren har anlitat tredjelandsmedborgare som vistas olagligt på territoriet och har ålagts sanktioner enligt artikel 9 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/52/EG⁵¹, eller har sanktionerats enligt nationell lagstiftning för odeklarerat arbete eller olaglig anställning.
4. Medlemsstaterna får avslå en ansökan om blåkort för att säkerställa etiska krav inom de sektorer där det råder brist på kvalificerad arbetskraft i ursprungsländerna.
5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 ska alla beslut om att avslå en ansökan fattas med beaktande av de särskilda omständigheterna i fallet och med respekt för proportionalitetsprincipen.

⁵¹

Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/52/EG av den 18 juni 2009 om minimistandarder för sanktioner och åtgärder mot arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt (EUT L 168, 30.6.2009, s. 24).

Artikel 7

Grunder för att återkalla eller inte förlänga blåkort

1. Medlemsstaterna får återkalla eller besluta att inte förlänga ett blåkort i följande fall:
 - (a) Om det blåkort eller de handlingar som uppvisats har erhållits på ett bedrägligt sätt, förfalskats eller ändrats i något avseende.
 - (b) Om tredjelandsmedborgaren inte längre har något giltigt arbetstillstånd för högkompetent anställning, de kvalifikationer som krävs enligt artikel 5.1 b och c eller en lön som inte längre uppfyller lönetröskeln i artikel 5.2, 5.4 eller 5.5 beroende på vilken som är tillämplig, utan att det hindrar tillämpningen av artikel 14.
2. Medlemsstaterna får återkalla eller avslå en ansökan om förlängning av ett blåkort som utfärdats på grundval av detta direktiv i något av följande fall:
 - (a) Av hänsyn till allmän ordning, allmän säkerhet och allmän folkhälsa.
 - (b) I förekommande fall om arbetsgivaren inte har uppfyllt sina rättsliga skyldigheter beträffande de sociala trygghetssystemen, skatter, arbetstagares rättigheter eller arbetsvillkor.
 - (c) Om alla villkor i tillämpliga lagar, kollektivavtal eller relevant branschpraxis för högkompetent anställning inte längre är uppfyllda.
 - (d) Om tredjelandsmedborgaren inte meddelat de förändringar som avses i artikel 13.1 och i förekommande fall i artikel 14.3.
 - (e) Om tredjelandsmedborgaren inte längre innehar giltig resehandling.
 - (f) Om tredjelandsmedborgaren inte uppfyller kraven för rörlighet enligt detta kapitel eller upprepade gånger missbrukat rörlighetsbestämmelserna i detta kapitel.

Om ett blåkort återkallas eller inte förlängs i enlighet med 2 e ska medlemsstaterna innan blåkortet återkallas eller inte förlängs fastställa en rimlig frist för att den berörda tredjelandsmedborgaren ska av kunna införskaffa och förete en giltig resehandling.
3. Underlåtenhet att informera enligt artikel 13.1 eller artikel 14.3 ska inte anses utgöra tillräcklig grund för att återkalla eller inte förlänga ett blåkort om innehavaren bevisar att informationen inte nådde de behöriga myndigheterna av orsaker som innehavaren inte rådde över.
4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 ska alla beslut att återkalla ett tillstånd eller att avslå en ansökan om förlängning av ett blåkort fattas med beaktande av de särskilda omständigheterna i fallet och med respekt för proportionalitetsprincipen.

Kapitel III

BLÅKORT OCH FÖRFARANDE

Artikel 8

Blåkort

1. Om tredjelandsmedborgaren uppfyller kriterierna i artikel 5 och det inte föreligger några skäl för avslag i enlighet med artikel 6 ska ett blåkort utfärdas för honom eller henne.

Om en medlemsstat utfärdar uppehållstillstånd enbart på sitt territorium och alla villkor för inresa och vistelse som anges i detta direktiv är uppfyllda, ska den berörda medlemsstaten utfärda erforderlig visering till tredjelandsmedborgaren.

2. Medlemsstaterna ska fastställa en standardiserad giltighetstid för blåkortet på minst 24 månader. Om anställningsavtalet omfattar en kortare period ska blåkortet utfärdas åtminstone för den period som anställningsavtalet gäller, plus tre månader. Om blåkortet förlängs ska det vara giltigt i minst 24 månader.
3. Medlemsstatens behöriga myndigheter ska utfärda blåkortet med hjälp av den enhetliga utformning som föreskrivs i förordning (EG) nr 1030/2002. I enlighet med vad som anges i led a 7.5–9 i bilagan till den förordningen, ska medlemsstaterna på blåkortet ange villkoren för tillträde till arbetsmarknaden i enlighet med artikel 13.1 i detta direktiv. Under rubriken ”Typ av tillstånd” i uppehållstillståndet ska medlemsstaterna ange ”EU-blåkort”.
4. Om en medlemsstat utfärdar ett blåkort för en tredjelandsmedborgare som av den medlemsstaten beviljats internationellt skydd ska följande anmärkning göras i blåkortet, under rubriken ”anmärkningar”. ”internationellt skydd beviljat av [medlemsstat] den [datum]”. Om medlemsstaten återkallar det internationella skyddet för blåkortsinnehavaren ska medlemsstaten i lämpliga fall utfärda ett nytt blåkort utan den anmärkningen.
5. Om en medlemsstat utfärdat ett blåkort till en tredjelandsmedborgare som beviljats internationellt skydd i en annan medlemsstat ska den medlemsstat som utfärdar blåkortet föra in anmärkningen ”internationellt skydd beviljat av [den andra medlemsstaten] den [datum]” på blåkortet.

Innan medlemsstaten inför anmärkningen ska den underrätta den medlemsstat som kommer att omnämnas i anmärkningen om att ett blåkort utfärdas och begära att medlemsstaten lämnar uppgifter om huruvida innehavaren fortfarande åtnjuter internationellt skydd. Den medlemsstat som nämns i anmärkningen ska svara senast en månad efter det att den har mottagit begäran om information. Om det internationella skyddet har återkallats genom ett slutligt beslut ska den medlemsstat som utfärdar blåkortet inte föra in anmärkningen i fråga.

Om ansvaret för det internationella skyddet av blåkortsinnehavaren i enlighet med tillämpliga internationella bestämmelser eller nationell lagstiftning övergått till medlemsstaten efter det att den utfärdat blåkortet i enlighet med första stycket, ska den medlemsstaten ändra anmärkningen i denna riktning inom tre månader efter det att ansvaret övergått.

6. Under giltighetstiden ska blåkortet ge innehavaren rätt att
- (a) resa in till, på nytt resa in till och vistas på territoriet för den medlemsstat som utfärdat blåkortet,
 - (b) åtnjuta de rättigheter som ges i detta direktiv.

Artikel 9

Ansökan om tillträde

1. Medlemsstaterna ska fastställa huruvida ansökningar om blåkort ska göras av den berörda tredjelandsmedborgaren eller av arbetsgivaren. Medlemsstaterna får också tillåta ansökningar från endera av dessa två.
2. Ansökan ska tas upp till prövning oavsett om den berörda tredjelandsmedborgaren fortfarande befinner sig utanför den medlemsstat som han eller hon vill resa in i eller redan vistas lagligt på den berörda medlemsstatens territorium.

Artikel 10

Rättssäkerhetsgarantier

1. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska fatta beslut om ansökan om ett blåkort och, i enlighet med förfarandena i den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning, skriftligen underrätta sökanden om beslutet. Underrättelsen ska göras inom 60 dagar från det att ansökan lämnades in.

Om arbetsgivaren har godkänts i enlighet med artikel 12 ska underrättelsen göras inom 30 dagar från det att ansökan lämnades in.
2. I vederbörligen motiverade undantagsfall som rör prövningen av ansökningar av komplicerad natur får medlemsstaterna förlänga den längsta tillåtna tidsfristen enligt punkt 1 med 30 dagar. Sökanden ska underrättas om förlängningen innan den längsta tillåta tidsfristen har löpt ut.
3. Om de uppgifter eller handlingar som lämnats till stöd för ansökan är otillräckliga eller ofullständiga, ska de behöriga myndigheterna underrätta sökanden om vilka ytterligare uppgifter som krävs samt fastställa en rimlig tidsfrist för att lämna dessa uppgifter. Den tidsfrist som anges i punkt 1 ska upphöra att löpa till dess att myndigheterna har mottagit de ytterligare uppgifter och handlingar som krävs. Om de ytterligare uppgifterna och handlingarna inte har lämnats inom tidsfristen får ansökan avslås.
4. Avslag på en ansökan om blåkort, eller beslut om att inte förlänga eller om att återkalla ett blåkort, ska meddelas genom en skriftlig underrättelse till den berörda tredjelandsmedborgaren och, i förekommande fall, till dennes arbetsgivare, i enlighet med de förfaranden som gäller enligt den relevanta nationella lagstiftningen. Underrättelsen ska ange vilka skäl som ligger till grund för beslutet och hos vilken behörig myndighet beslutet kan överklagas, samt fristen för överklagande. Medlemsstaterna ska tillhandahålla ett effektivt rättsmedel i enlighet med nationell lagstiftning.

5. En sökande ska ha rätt att ansöka om förlängning innan blåkortet löper ut. Medlemsstaterna får fastställa en tidsfrist på upp till 60 dagar innan blåkortet löper ut för att lämna in en ansökan om förlängning.
6. Om giltigheten för blåkortet löper ut under förfarandet för förlängning, ska medlemsstaterna ge tredjelandsmedborgaren tillåtelse att vistas på deras territorium tills de behöriga myndigheterna har fattat ett beslut om ansökan.

Artikel 11

Avgifter

De avgifter som tas ut av medlemsstaterna för att behandla ansökningarna får inte vara oproportionerliga eller oskäliga.

Artikel 12

Godkända arbetsgivare

1. Medlemsstaterna får besluta att inrätta ett godkännandeförfarande för arbetsgivare i enlighet med sin nationella rätt eller administrativa praxis för att tillämpa ett förenklat förfarande för utfärdande av blåkort.

Om en medlemsstat beslutar att inrätta ett godkännandeförfarande ska den tillhandahålla de berörda arbetsgivarna klar och tydlig information om bland annat villkoren och kriterierna för godkännande, godkännandets giltighetstid, konsekvenserna av bristande efterlevnad, inbegripet eventuella beslut om återkallelse eller icke-förlängning, samt om eventuella sanktioner.

Godkännandeförfarandet får inte utmynna i oproportionerliga eller oskäliga administrativa bördor eller kostnader för arbetsgivarna.

2. Medlemsstaterna får vägra godkänna en arbetsgivare i enlighet punkt 1 om arbetsgivaren har ålagts sanktioner för att ha anlitat tredjelandsmedborgare som vistats olagligt på territoriet i enlighet med direktiv 2009/52/EG.

Det förenklade förfarandet ska omfatta sådan handläggning av ansökningar som avses i artikel 10.1 andra stycket. De sökande ska befrias från skyldigheten att uppvisa de bevis som avses i artikel 5.1 c och e samt artikel 5.8.

3. Medlemsstaterna ska vidta åtgärder i syfte att förhindra potentiellt missbruk. Åtgärderna kan omfatta övervakning, bedömning med jämna mellanrum och, i lämpliga fall, kontroll i enlighet med nationell rätt eller administrativ praxis.

Medlemsstaterna får bland annat vägra förlänga eller besluta att återkalla godkännandet av arbetsgivare som inte fullgjort sina skyldigheter enligt detta direktiv eller som erhållit godkännande på falska premisser.

Kapitel IV

RÄTTIGHETER

Artikel 13

Tillträde till arbetsmarknaden

1. Innehavare av blåkort ska ha fullt tillträde till högkompetent anställning i den berörda medlemsstaten. Medlemsstaterna får kräva att byte av arbetsgivare och sådana förändringar som påverkar uppfyllandet av de inresekriterier som avses i artikel 5 ska meddelas i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning.
Anmälningförfarandet ska inte upphäva blåkortsinnehavarens rätt att fortsätta anställningen.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av de inresekriterier som avses i artikel 5 får blåkortsinnehavare utöva verksamhet som egenföretagare parallellt med verksamheten i högkompetent anställning.
3. Med undantag från punkt 1 får medlemsstaterna behålla inskränkningar i möjligheterna till sådan anställning som medför myndighetsutövning och ansvar för att skydda statens allmänna intressen.
4. Denna artikel ska tillämpas utan att det påverkar principen om företräde för unionsmedborgare när denna är tillämplig enligt bestämmelserna i relevanta anslutningsakter.

Artikel 14

Tillfällig arbetslöshet

1. Arbetslöshet ska inte i sig kunna ligga till grund för återkallande av ett blåkort, om inte arbetslösheten överstiger tre månader i följd eller inträffar mer än en gång under blåkortets giltighetstid.
2. Under den period som avses i punkt 1 ska blåkortsinnehavaren ha möjlighet att söka och ta anställning enligt de villkor som anges i artikel 13.
3. Blåkortsinnehavaren ska, i enlighet med relevanta nationella förfaranden, meddela de behöriga myndigheterna i vistelsemedlemsstaten när arbetslöshetsperioden börjar och när så är lämpligt när den slutar.

Artikel 15

Likabehandling

1. Blåkortsinnehavare ska åtnjuta likabehandling med medborgarna i den medlemsstat där blåkortet utfärdats i fråga om följande:
 - (a) Anställningsvillkor, inbegripet minimiålder för anställning, och arbetsvillkor, inbegripet lön och uppsägning, arbetstider, ledighet och allmänna helgdagar, samt hälso- och säkerhetskrav på arbetsplatsen.

- (b) Föreningsfrihet och frihet att tillhöra en arbetstagar- eller arbetsgivarorganisation eller någon annan organisation vars medlemmar utövar ett visst yrke, inklusive de rättigheter och förmåner som sådana organisationer tillhandahåller, utan att det påverkar tillämpningen av nationella bestämmelser om allmän ordning och allmän säkerhet.
 - (c) Utbildning och yrkesutbildning.
 - (d) Erkännande av examensbevis, utbildningsbevis för teoretiska utbildningar och andra yrkeskvalifikationer i enlighet med relevanta nationella förfaranden.
 - (e) Grenar av de sociala trygghetssystemen, såsom de definieras i artikel 3 i förordning (EG) nr 883/2004.
 - (f) Tillgång till varor och tjänster och leveranser av allmänt tillgängliga varor och tjänster, inbegripet förfaranden för att erhålla bostad, samt informations- och rådgivningstjänster som tillhandahålls av arbetsförmedlingar.
2. När det gäller punkt 1 c får den berörda medlemsstaten begränsa rätten till likabehandling i fråga om stipendier, studiemedel eller andra bidrag och lån avseende sekundärutbildning och högre utbildning samt yrkesutbildning. Särskilda förutsättningar enligt nationell lagstiftning kan krävas för tillträde till universitetsstudier och eftergymnasial utbildning.
- När det gäller punkt 1 f får den berörda medlemsstaten begränsa rätten till likabehandling i fråga om förfaranden för att erhålla bostad. Detta ska inte påverka avtalsfriheten i enlighet med unionslagstiftningen och nationell lagstiftning.
3. Blåkortsinnehavare som flyttar till ett tredjeland, eller deras efterlevande som vistas i tredjeländer och som har rättigheter vilka härleds från innehavaren av blåkortet, ska avseende ålder, invaliditet eller död erhålla lagstadgad pension grundad på tidigare anställning av innehavaren av blåkortet och förvärvat i enlighet med den lagstiftning som avses i artikel 3 i förordning (EG) nr 883/2004, på samma villkor och med samma satser som medborgarna i de berörda medlemsstaterna, när de flyttar till ett tredjeland.
4. Rätten till likabehandling enligt punkt 1 påverkar inte medlemsstatens rätt att återkalla eller vägra att förlänga blåkortet i enlighet med artikel 7.
5. Denna artikel är inte tillämplig på blåkortsinnehavare som åtnjuter rätt till fri rörlighet enligt unionslagstiftningen i den berörda medlemsstaten.
6. Denna artikel är tillämplig på blåkortsinnehavare som åtnjuter internationellt skydd, endast om de är bosatta i en annan medlemsstat än den medlemsstat som beviljat det internationella skyddet.

Artikel 16

Familjemedlemmar

1. Direktiv 2003/86/EG ska vara tillämpligt med de undantag som föreskrivs i denna artikel.
2. Med avvikelse från artiklarna 3.1 och 8 i direktiv 2003/86/EG ska familjeåterförening inte göras beroende av om blåkortsinnehavare har rimliga utsikter att få ett permanent uppehållstillstånd och av om han eller hon har vistats i landet under en viss minimiperiod.

3. Med avvikelse från artikel 4.1 tredje stycket och artikel 7.2 andra stycket i direktiv 2003/86/EG får de integrationsvillkor och åtgärder som avses i dessa bestämmelser tillämpas först efter det att de berörda personerna har beviljats familjeåterförening.
4. Med avvikelse från artikel 5.4 första stycket i direktiv 2003/86/EG ska uppehållstillstånd för familjemedlemmar beviljas på samma gång som blåkortet, om villkoren för familjeåterförening är uppfyllda och ansökningarna lämnats in samtidigt. När blåkortsinnehavarens familjemedlemmar förenar sig med denne efter det att blåkortet utfärdats ska uppehållstillstånd för familjemedlemmarna beviljas senast 60 dagar från den dag ansökan lämnades in, om villkoren för familjeåterförening är uppfyllda.
5. Med avvikelse från artikel 13.2 och 13.3 i direktiv 2003/86/EG ska familjemedlemmars uppehållstillstånd ha samma giltighetstid som blåkortet, om det är möjligt med hänsyn till giltighetstiden för deras resehandlingar.
6. Med avvikelse från artikel 14.1 b och 14.2 i direktiv 2003/86/EG ska medlemsstaterna inte tillämpa någon tidsfrist med avseende på tillträde till arbetsmarknaden. Utan att det hindrar tillämpningen av begränsningarna enligt artikel 13.3 i det här direktivet ska familjemedlemmarna ha rätt till tillgång till anställning eller egen företagsverksamhet i den berörda medlemsstaten.
Innan en familjemedlem får tillträde till anställning får medlemsstaterna kontrollera om den berörda lediga platsen inte kan tillsättas med nationell arbetskraft, med arbetskraft från unionen, med tredjelandsmedborgare som lagligen vistas i den medlemsstaten och redan utgör en del av dess arbetsmarknad på grund av unionslagstiftning eller nationell lagstiftning eller med personer med EU-ställning som varaktigt bosatta som önskar flytta till den medlemsstaten för högkompetent anställning i enlighet med kapitel III i direktiv 2003/109/EG.
7. Med avvikelse från artikel 15.1 i direktiv 2003/86/EG ska vistelsetiden i olika medlemsstater läggas samman vid beräkningen av de fem år av vistelse som krävs för rätt till ett eget uppehållstillstånd.
8. Bestämmelserna i artikel 17 i det här direktivet om sammanläggning av blåkortsinnehavares vistelseperioder i olika medlemsstater för att återöppna rätt till ställning som varaktigt bosatt i EU ska tillämpas analogt.
9. Denna artikel är inte tillämplig på blåkortsinnehavare som åtnjuter rätt till fri rörlighet enligt unionslagstiftningen i den berörda medlemsstaten.
10. Denna artikel är tillämplig på blåkortsinnehavare som åtnjuter internationellt skydd, endast om de är bosatta i en annan medlemsstat än den medlemsstat som beviljat det internationella skyddet.

Artikel 17

Blåkortsinnehavares ställning som varaktigt bosatt inom EU

1. Direktiv 2003/109/EG ska vara tillämpligt med de undantag som föreskrivs i denna artikel.
2. Med avvikelse från artikel 4.1 i direktiv 2003/109/EG ska medlemsstaterna bevilja ställning som varaktigt bosatt i EU till blåkortsinnehavare som varit lagligen och oavbrutet bosatta inom dess territorium i egenskap av blåkortsinnehavare i tre år omedelbart före inlämnandet av den relevanta ansökan.

Ställningen som varaktigt bosatt i EU som beviljats i enlighet med första stycket i denna punkt får återkallas före utgången av den femårsperiod av laglig och oavbruten bosättning inom medlemsstaternas territorium som avses i artikel 4.1 i direktiv 2003/109/EG om tredjelandsmedborgaren blir arbetslös och inte har tillräckliga medel för att bekosta sitt, och i förekommande fall familjemedlemmarnas, uppehälle utan att behöva ta den berörda medlemsstatens sociala biståndssystem i anspråk.

Ställningen som varaktigt bosatt i EU ska dock inte återkallas om tredjelandsmedborgaren

- (a) har drabbats av tillfällig arbetsoförmåga på grund av sjukdom eller olycksfall,
 - (b) är vederbörligen anmäld som ofrivilligt arbetslös och har registrerat sig som arbetssökande med berörd arbetsförmedling,
 - (c) inleder yrkesutbildning som, om inte tredjelandsmedborgaren är ofrivilligt arbetslös, ska ha koppling till den tidigare anställningen.
3. Med avvikelse från artikel 4.1 i direktiv 2003/109/EG ska blåkortsinnehavare som har utnyttjat den möjlighet som föreskrivs i artikel 20 i det här direktivet tillåtas att lägga samman vistelseperioder i olika medlemsstater för att kunna uppfylla kravet på vistelseperiodens längd, förutsatt att innehavaren har ackumulerat
- (a) fem års laglig och oavbruten vistelse inom medlemsstaternas territorium, och
 - (b) två års laglig och oavbruten vistelse i medlemsstaten som innehavare av blåkort under de två år som omedelbart föregår inlämningen av ansökan om förvärv av ställning som varaktigt bosatt i EU i samma medlemsstat.
4. Vid beräkningen av den femårsperiod av laglig och oavbruten vistelse i unionen som avses i punkt 3 a gäller, med avvikelse från artikel 4.3 första stycket i direktiv 2003/109/EG, att perioder av bortavaro från medlemsstaternas territorium inte ska medföra avbrott av femårsperioden om bortavaron understiger tolv på varandra följande månader och totalt inte överstiger arton månader inom den femårsperioden av laglig och oavbruten vistelse i unionen.
5. Med avvikelse från artikel 9.1 c i direktiv 2003/109/EG ska medlemsstaterna förlänga den period som en varaktigt bosatt person i EU som innehar ett långvarigt uppehållstillstånd med den markering som avses i artikel 18.2, och de av dennes familjemedlemmar som har beviljats ställning som varaktigt bosatta, tillåts vara borta från medlemsstaternas territorium till 24 på varandra följande månader.
6. De undantag som föreskrivs i punkterna 4 och 5 får begränsas till fall där den berörda tredjelandsmedborgaren kan lägga fram bevis för att han eller hon har lämnat medlemsstaternas territorium för att bedriva verksamhet som anställd eller egenföretagare, utföra volontärbete eller studera i sitt ursprungsland.
7. Artikel 15.1 f, artikel 19 och i förekommande fall artiklarna 16 och 21 är tillämpliga på innehavare av ett uppehållstillstånd för varaktig bosättning med den anmärkning som avses i artikel 18.2.
8. När en varaktigt bosatt person i EU som innehar ett långvarigt uppehållstillstånd med den anmärkning som avses i artikel 18.2 i det här direktivet utövar sin rätt att flytta till en annan medlemsstat i enlighet med kapitel III i direktiv 2003/109/EG ska artikel 14.3 och 14.4 samt artikel 15.2 b i det direktivet inte vara tillämpliga. Den andra medlemsstaten får vidta åtgärder i enlighet med artikel 20.6 i det här direktivet.

Artikel 18

Långvarigt uppehållstillstånd

1. För innehavare av blåkort som uppfyller villkoren för ställning som varaktigt bosatta i EU enligt artikel 17 i detta direktiv ska ett uppehållstillstånd i enlighet med artikel 1.2 a i förordning (EG) nr 1030/2002 beviljas.
2. Medlemsstaterna ska föra in orden ”f.d. innehavare av EU-blåkort” under rubriken ”anmärkningar” i det uppehållstillstånd som avses i punkt 1 i denna artikel.

Kapitel V

RÖRLIGHET MELLAN MEDLEMSSTATERNA

Artikel 19

Affärsverksamhet i andra medlemsstater

1. När en tredjelandsmedborgare med giltigt blåkort som utfärdats av en medlemsstat som tillämpar Schengenregelverket fullt ut reser in eller vistas i en eller flera andra medlemsstater i 90 dagar under en 180-dagarsperiod i syfte att bedriva affärsverksamhet, får den andra medlemsstaten inte kräva andra tillstånd för verksamheten än det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten.
2. En tredjelandsmedborgare med giltigt blåkort som utfärdats av en medlemsstat som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut ska ha rätt att i syfte att bedriva affärsverksamhet resa in och vistas i en eller flera andra medlemsstater i 90 dagar under en 180-dagarsperiod på grundval av det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten. Den andra medlemsstaten får inte kräva andra tillstånd för affärsverksamheten än det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten.

Artikel 20

Ansökan om blåkort i andra medlemsstater

1. Efter tolv månaders laglig vistelse i den första medlemsstaten som innehavare av ett blåkort, får tredjelandsmedborgaren resa till en andra medlemsstat för högkompetent anställning på grundval av blåkortet och en giltig resehandling på de villkor som anges i denna artikel.
2. Snarast möjligt och senast en månad efter inresan till den andra medlemsstatens territorium ska blåkortsinnehavaren, dennes arbetsgivare eller båda lämna in en ansökan om blåkort till den berörda medlemsstatens behöriga myndighet och lägga fram alla handlingar som styrker uppfyllande av de villkor som avses i punkt 3 i den andra medlemsstaten.

Blåkortsinnehavaren ska ha rätt att arbeta i den andra medlemsstaten omedelbart efter det att ansökan lämnats in.

Ansökan kan också lämnas in till de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten medan innehavaren av blåkortet fortfarande är bosatt på den första medlemsstatens territorium.

3. För den ansökan som avses i punkt 2 ska blåkortsinnehavaren förete
 - (a) det gällande blåkort som har utfärdats av den första medlemsstaten,
 - (b) ett giltigt anställningsavtal eller, i enlighet med nationell lagstiftning, ett bindande anställningserbjudande om minst ett halvårs högkompetent anställning i den andra medlemsstaten,
 - (c) för reglerade yrken, en handling som styrker att han eller hon uppfyller de villkor som enligt nationell lagstiftning gäller för unionsmedborgares utövande av det reglerade yrke som anges i anställningsavtalet eller i det bindande anställningserbjudandet i enlighet med nationell lagstiftning,
 - (d) en resehandling som är giltig enligt nationell lagstiftning,
 - (e) handlingar som styrker att han eller hon uppfyller kraven i fråga om den lönetröskel som fastställts i den andra medlemsstaten med tillämpning av punkt 2 eller i förekommande fall artikel 5.4 eller 5.5.
4. Den andra medlemsstaten ska avslå en ansökan om blåkort i något av följande fall:
 - (a) De handlingar som krävs enligt punkt 3 har inte företetts.
 - (b) Handlingarna har förvärvats på bedrägligt sätt, förfalskats eller ändrats i något avseende.
 - (c) Anställningen uppfyller inte kraven enligt tillämpliga lagar, kollektivavtal eller relevant branschpraxis som avses i artikel 5.3.
5. Den andra medlemsstaten ska avslå ansökan om blåkort om tredjelandsmedborgaren utgör ett hot mot allmän ordning, allmän säkerhet eller allmän folkhälsa.
6. Den andra medlemsstaten får avslå ansökan om blåkort med hänvisning till en kontroll i enlighet med artikel 6.2 med en sådan vederbörlig motivering som krävs enligt den artikeln, och endast om den andra medlemsstaten också infört sådana kontroller för tredjelandsmedborgare enligt detta direktiv.
7. Den andra medlemsstaten får avslå ansökan om blåkort om tredjelandsmedborgaren upprepade gånger missbrukat möjligheten att resa till och arbeta i andra medlemsstater i enlighet med denna artikel. Den andra medlemsstaten ska underrätta den första medlemsstaten om avslag i enlighet med artikel 7.2 f.
8. Med avvikelse från artikel 10.1 ska den andra medlemsstaten fatta beslut om ansökan och inom 30 dagar från det att ansökan lämnades in skriftligen underrätta sökanden och den första medlemsstaten om sitt beslut att endera
 - (a) utfärda ett blåkort och tillåta tredjelandsmedborgaren att vistas på sitt territorium för högkompetent anställning om villkoren i denna artikel är uppfyllda, eller
 - (b) vägra att utfärda ett blåkort och i enlighet med de förfaranden som föreskrivs i nationell lagstiftning ålägga sökanden och dennes familjemedlemmar att lämna territoriet, om villkoren i denna artikel inte är uppfyllda.
9. Om ett blåkort som har utfärdats av den första medlemsstaten löper ut under förfarandet får den andra medlemsstaten, om den nationella lagstiftningen kräver

detta, utfärda nationella tillfälliga uppehållstillstånd eller motsvarande tillstånd, som gör det möjligt för sökanden att fortsätta att lagligen vistas på dess territorium, till dess att de behöriga myndigheterna har fattat ett beslut om ansökan.

10. Från och med andra gången som en blåkortsinnehavare, och i tillämpliga fall dennes familjemedlemmar, utnyttjar möjligheten att flytta till en annan medlemsstat enligt bestämmelserna i denna artikel, ska med första medlemsstat förstås den medlemsstat från vilken han eller hon flyttar och med andra medlemsstat ska avses den medlemsstat där personen i fråga ansöker om vistelse. Med avvikelse från artikel 20.1 får blåkortsinnehavare flytta till en annan medlemsstat en andra gång efter sex månaders laglig vistelse i den första medlemsstaten i egenskap av blåkortsinnehavare.

Artikel 21

Bosättning i en andra medlemsstat för familjemedlemmar

1. Om blåkortsinnehavaren flyttar till en andra medlemsstat i enlighet med artikel 20 och familjen vid den tidpunkten redan var bildad i den första medlemsstaten, ska vederbörandes familjemedlemmar ges tillstånd att följa med för att resa in och vistas i den andra medlemsstaten på grundval av giltiga uppehållstillstånd som erhållits i den första medlemsstaten för familjemedlemmar till blåkortsinnehavare.
2. Senast en månad efter inresan till den andra medlemsstatens territorium ska familjemedlemmarna eller blåkortsinnehavaren i enlighet med nationell lagstiftning ge in en ansökan om uppehållstillstånd för familjemedlemmar till den medlemsstatens behöriga myndigheter.

Om ett uppehållstillstånd för familjemedlemmar som utfärdats av den första medlemsstaten löper ut under förfarandet eller inte längre ger innehavaren rätt att lagligen vistas på den andra medlemsstatens territorium ska den andra medlemsstaten ge familjemedlemmen tillstånd att vistas på dess territorium, vid behov genom att utfärda nationella tillfälliga uppehållstillstånd eller motsvarande tillstånd, till dess att de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten har fattat ett beslut om ansökan.

3. Den andra medlemsstaten får kräva att de berörda familjemedlemmarna tillsammans med ansökan om uppehållstillstånd ger in
 - (a) sitt uppehållstillstånd i den första medlemsstaten och en giltig resehandling eller bestyrkt kopia av den,
 - (b) bevis som styrker att de i egenskap av familjemedlemmar till innehavaren av blåkort har varit bosatta i den första medlemsstaten.
4. Med avvikelse från artikel 16.4 ska uppehållstillstånd för familjemedlemmar beviljas senast 30 dagar från det att ansökan lämnades in om villkoren för familjeåterförening är uppfyllda när familjemedlemmar förenar sig med blåkortsinnehavare efter det att innehavaren har flyttat till den andra medlemsstaten.
5. Utöver de undantag som anges i artikel 16 ska den andra medlemsstaten inte kräva de bevis som avses i artikel 7.1 a och b i direktiv 2003/86/EG.
6. Om familjen inte var bildad redan i den första medlemsstaten ska artikel 16 tillämpas.

7. Denna artikel är tillämplig på blåkortsinnehavare som åtnjuter internationellt skydd, endast när de flyttar för att bosätta sig i en annan medlemsstat än den medlemsstat som beviljat det internationella skyddet.
8. Denna artikel är inte tillämplig på blåkortsinnehavare som åtnjuter rätt till fri rörlighet enligt unionslagstiftningen i den andra medlemsstaten.

Artikel 22

Rättssäkerhetsgarantier och sanktioner

1. När blåkort utfärdas av en medlemsstat som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut och innehavaren passerar en yttre gräns i samband med utövandet av rätten till rörlighet i enlighet med artiklarna 19 och 20 ska den andra medlemsstaten ha rätt att kräva att blåkortsinnehavaren ska förete följande bevis:
 - (a) Det gällande blåkort som har utfärdats av den första medlemsstaten.
 - (b) Med avseende på artikel 19, bevis för vistelsens affärssyfte.
 - (c) Med avseende på artikel 20, ett anställningsavtal eller ett bindande anställningserbjudande om minst ett halvårs högkompetent anställning i den andra medlemsstaten.
2. När blåkortet utfärdas av en medlemsstat som inte tillämpar Schengenregelverket fullt ut och familjemedlemmar till innehavaren av blåkortet ansluter sig till denne vid passage av en yttre gräns i syfte att flytta till en andra medlemsstat i enlighet med artikel 21.1, ska den andra medlemsstaten, utöver de bevis som avses i punkt 1 i denna artikel, även ha rätt att kräva att familjemedlemmarna ska förete sina uppehållstillstånd i den första medlemsstaten i egenskap av familjemedlemmar till en blåkortsinnehavare.
3. Om den andra medlemsstaten avslår ansökan om blåkort i enlighet med artikel 20.8 b ska den första medlemsstaten på anmodan av den andra medlemsstaten utan övriga formaliteter snarast tillåta återresa för blåkortsinnehavaren och i förekommande fall dennes familjemedlemmar. Detta ska också tillämpas om giltighetstiden för det blåkort som utfärdats av den första medlemsstaten har löpt ut eller återkallats under prövningen av ansökan. Artikel 14 är tillämplig efter återresa till den första medlemsstaten.
4. Blåkortsinnehavaren eller dennes arbetsgivare i den andra medlemsstaten kan hållas ansvarig för kostnaderna när blåkortsinnehavaren och dennes familjemedlemmar reser tillbaka på det sätt som avses i punkt 4.
5. Medlemsstaterna kan hålla arbetsgivare till blåkortsinnehavare ansvariga för att de villkor som ställs för rörlighet enligt detta kapitel inte uppfyllts och för upprepat missbruk av bestämmelserna om fri rörlighet i detta kapitel.

Den berörda medlemsstaten ska fastställa sanktioner om arbetsgivaren hålls ansvarig. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.
6. Om en medlemsstat återkallar eller vägrar förlänga ett blåkort som innehåller den anmärkning som avses i artikel 8.4 och beslutar att utvisa tredjelandsmedborgaren ska den anmoda den medlemsstat som nämns i den anmärkningen att bekräfta huruvida personen i fråga fortfarande åtnjuter internationellt skydd i den

medlemsstaten. Den medlemsstat som nämns i anmärkningen ska svara inom en månad efter det att den har mottagit begäran om information.

Om den varaktigt bosatta tredjelandsmedborgaren fortfarande åtnjuter internationellt skydd i den medlemsstat som nämns i anmärkningen, ska den personen utvisas till den medlemsstaten, som omedelbart och utan formaliteter, utan att det påverkar tillämplig unionslagstiftning eller nationell lagstiftning och principen om familjens enhet, ska bevilja inresa för denna person som åtnjuter internationellt skydd samt dennes familjemedlemmar.

Genom undantag från andra stycket ska den medlemsstat som beslutade att utvisa en tredjelandsmedborgare behålla rätten att, i överensstämmelse med sina internationella förpliktelser, avvisa tredjelandsmedborgaren till ett annat land än den medlemsstat som beviljade internationellt skydd om den personen uppfyller villkoren i artikel 21.2 i direktiv 2011/95/EU.

7. Om innehavaren av blåkort eller dennes familjemedlemmar passerar den yttre gränsen för en medlemsstat som tillämpar Schengenregelverket fullt ut, ska den medlemsstaten göra sökningar i Schengens informationssystem. Medlemsstaten ska neka inresa för personer som finns registrerade i Schengens informationssystem i syfte att neka inresa och vistelse.

Kapitel VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 23

Tillgång till information samt övervakning

1. Medlemsstaterna ska se till att det är lätt för sökande att få tillgång till information om all skriftlig bevisning som behövs för en ansökan och om villkoren för inresa och vistelse, inbegripet rättigheter, skyldigheter och rättssäkerhetsgarantier för tredjelandsmedborgare som omfattas av detta direktiv och deras familjemedlemmar. Uppgifterna ska omfatta upplysningar om de lönetrösklar som fastställs i den berörda medlemsstat i enlighet med artikel 5.2, 5.4 och 5.5, samt om tillämpliga avgifter.

Uppgifterna ska även omfatta följande:

- (a) Uppgifter om vilken typ av affärsverksamhet som tillåts på den berörda medlemsstatens territorium för innehavare av blåkort från denna medlemsstat i enlighet med artikel 19.
- (b) Uppgifter om vilka förfaranden som är tillämpliga för att erhålla blåkort samt uppehållstillstånd för familjemedlemmar i en annan medlemsstat i enlighet med artiklarna 20 och 21.

Om medlemsstaterna beslutar att använda den möjlighet som erbjuds i artikel 6.2 ska kontrollerna av situationen på arbetsmarknaden i ett givet yrke, given bransch eller en given region meddelas på samma sätt.

2. Medlemsstaterna ska varje år och efter varje ändring underrätta kommissionen om vilken nivå de satt för att fastställandet av de årliga lönetrösklarna och återstående nominalbelopp i enlighet med artikel 5.2, 5.4 och 5.5.

Medlemsstaterna ska varje år tillställa kommissionen en förteckning över de yrken som beviljats undantag enligt artikel 5.4.

Medlemsstater som avslår ansökningar om blåkort av hänsyn till etisk rekrytering i enlighet med artikel 6.4 ska till kommissionen och övriga medlemsstater överlämna ett motiverat beslut som anger berörda länder och branscher.

Med avseende på tillämpningen av artikel 19 ska medlemsstaterna varje år förse kommissionen med en förteckning över sådan tillåten affärsverksamhet som avses i artikel 2.1.

3. Medlemsstaterna ska övervaka och varje år informera kommissionen om hur detta direktiv påverkat arbetsmarknaden i landet.

Artikel 24

Statistik

1. Medlemsstaterna ska årligen och första gången senast den ...⁵² i enlighet med förordning (EG) nr 862/2007⁵³ till kommissionen lämna statistik över hur många tredjelandsmedborgare som beviljats blåkort och uppgifter om vilka ansökningar som avslagits, med angivande av vilka som avslagits enlighet med artikel 6.2, samt om hur många blåkort för tredjelandsmedborgare som har förlängts eller återkallats under föregående kalenderår. Statistiken ska vara uppdelad efter medborgarskap, yrke, tillståndens giltighetstid, sökandens kön och ålder samt den bransch som berörs. Statistiken över tredjelandsmedborgare som beviljats blåkort ska vidare delas upp i personer som beviljats internationellt skydd, personer som har rätt till fri rörlighet och personer som har förvärvat ställning som varaktigt bosatt i EU i enlighet med artikel 17.

Även statistik över familjemedlemmar som har beviljats inresa ska lämnas, med undantag för uppgifter om deras yrken och bransch.

För blåkortsinnehavare och deras familjemedlemmar som har beviljats uppehållstillstånd i en andra medlemsstat i enlighet med artiklarna 20 och 21 ska informationen dessutom omfatta uppgifter om tidigare bosättningsmedlemsstat.
2. Vid tillämpningen av artikel 5.2, 5.4 och 5.5 ska hänvisning göras till information som överlämnas till Eurostat i enlighet med förordning (EU) nr 549/2013⁵⁴.

Artikel 25

Rapporter

Vart tredje år, och första gången [*fem år efter det att detta direktiv har trätt i kraft*], ska kommissionen rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av direktivet i medlemsstaterna, särskilt konsekvensbedömningen av artiklarna 5, 12, 19 och 20, och av hur direktivet påverkat den nationella arbetsmarknaden. Kommissionen ska vid behov föreslå eventuella ändringar.

Kommissionen ska särskilt bedöma om den lönetröskel som anges i artikel 5 och de undantag som föreskrivs i samma artikel är ändamålsenliga, bland annat med beaktande av de olikartade ekonomiska, sektorsvisa och geografiska förhållandena och påverkan på arbetsmarknaden inom medlemsstaterna.

⁵² Fyra år efter det att detta direktiv har trätt i kraft.

⁵³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 862/2007 av den 11 juli 2007 om gemenskapsstatistik över migration och internationellt skydd och om upphävande av rådets förordning (EEG) nr 311/76 om utarbetande av statistik beträffande utländska arbetstagare (EUT L 199, 31.7.2007, s. 23).

⁵⁴ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 549/2013 av den 21 maj 2013 om det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet i Europeiska unionen (EUT L 174, 26.6.2013, s. 1).

Artikel 26

Samarbete mellan kontaktpunkter

1. Medlemsstaterna ska utse kontaktpunkter som ska ansvara för att motta och översända den information som är nödvändig för tillämpningen av artiklarna 17, 19, 20 och 23 och vilka ska samarbeta effektivt med varandra.
2. Medlemsstaternas kontaktpunkter ska i synnerhet samarbeta effektivt för valideringsöverenskommelser med aktörer som är verksamma med utbildning, fortbildning, sysselsättning och ungdomsinriktad verksamhet, samt andra relevanta politikområden som krävs för att genomföra artikel 5.1 c och artikel 5.6.
3. Medlemsstaterna ska samarbeta på lämpligt sätt vid utbytet av sådan information och dokumentation som avses i punkt 1. Medlemsstaterna ska prioritera utbyte av information på elektronisk väg.

Artikel 27

Upphävande av direktiv 2009/50/EG

Direktiv 2009/50/EG ska upphöra att gälla med verkan från och med ... [två år och en dag efter det att detta direktiv har trätt i kraft].

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till detta direktiv och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellerna i bilaga II.

Artikel 28

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast [två år efter detta direktivs ikraftträdande] sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast underrätta kommissionen om detta.
När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.
3. Med avvikelse från punkt 1 ska medlemsstaterna senast [två år efter detta direktivs ikraftträdande] sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 2 g och i när det gäller erkännande av högre yrkeskompetens som högre yrkeskvalifikationer.

Artikel 29

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 30

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Strasbourg den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande